

หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราว ดุษฎีรังสรรค์ ยืนมองเงาสะท้อน
ของตัวเองผ่านกระจกเงาแบบตั้งพื้นบานใหญ่อยู่ในห้องแต่งตัวเจ้าสาว
ซึ่งก็คือห้องนอนของเธอภายในวังดุษฎีรังสรรค์นั่นเอง

ภาพที่เห็นคือ หญิงสาวรูปร่างบอบบางอยู่ในชุดไทยจักรพรรดิ
ประยุกต์สีแดงเลือดนกปักดินทอง ซึ่งขับให้ผิวขาวจัดของเธอดูผุดผาด
น่านมอยิ่งขึ้น ผมหัสดีดำขลับนุ่มสลวยดูเส้นไหมที่ยาวถึงกลางหลัง
เกล้าขึ้นเป็นมวยต่ำอย่างเรียบง่ายไว้บริเวณท้ายทอย ส่งให้ใบหน้ารี
รูปไข่ที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างประณีตสมกับที่วันนี้เป็นวัน
พิเศษโดดเด่นชวนมอง ฟ้าพราวจัดว่าเป็นผู้หญิงที่สวยงาม เครื่องหน้า
ทุกส่วนสอดรับกันอย่างลงตัว วันนี้ควรเป็นวันที่เธอมีความสุขที่สุดใน
ชีวิต ทว่าดวงตาสีคาราเมลกลับฉายแววเศร้าสร้อยอย่างปิดไม่มิด

“ทำหน้าที่มันดี ๆ หน่อย ینگานแต่งงานนะ ไม่ใช่งานศพ ทำหน้า
อย่างกับมีใครตาย”

น้ำเสียงแตกดันของหม่อมมาลินีที่ตั้งขึ้นจากทางด้านหลังทำให้
ราชินิกุลสาวต้องหันตาดูนาง สูดลมหายใจลึกก่อนจะหันไปเผชิญหน้า
กับแม่เลี้ยง

หม่อมเจ้าदनัยเทพ ดุษฎีรังสรรค์ ท่านพ่อของเธอเสกสมรสกับ

หม่อมมาลินีหลังจากหม่อมแม่ของเธอเสียชีวิตเมื่อสิบปีก่อน ตอนนั้น เธอเพิ่งอายุสิบสองปี หม่อมมาลินีมีลูกติดอยู่หนึ่งคน อายุเท่ากับเธอ แต่ไม่ค่อยลงรอยกัน ขนาดวันนี้ที่วังมีงานสำคัญ วาสิตาก็ยังหนีไป ล่องเรือยอร์ชตลอดวันเกิดกับเพื่อนๆ ในแวดวงไฮโซ

“หม่อมมีอะไรกับ ‘ฉันทน์’ เหรอ” ฟ้าพราวไม่เคยแทนตัวเองว่า ‘หญิง’ กับหม่อมมาลินีเหมือนเวลาที่พูดกับท่านพ่อหรือญาติผู้ใหญ่ ท่านอื่นเลย อีกทั้งไม่เคยลงหางเสียงอย่างให้ความเคารพสักครั้ง

แน่ละ...ใครจะให้ความเคารพแม่เลี้ยงที่ทำตัวเป็นแม่หมด!

“ไถ่ถึงเวลาฤกษ์แล้ว ท่านชายदनัยให้มาตามลงไปข้างล่าง” มาลินีขีดหน้าบอกรายอย่างจงเกลียดจงชังลูกเลี้ยงที่ทำตัวกระด้างกระเดื่อง มาตั้งแต่เล็กจนโต “แต่จะเป็นฝ่ายชันหมากหรือเปลาก็ไม่รู้ล่ะ เพราะ ปานนี้เจ้าบ่าวชาวไร่ของคุณหญิงยังไม่ไถ่หัวมาเลย ก็อย่างว่า คน ชันต่ำแบบนี้จะไปรู้ธรรมเนียมอะไร โดยเฉพาะธรรมเนียมชาววัง”

ฟ้าพราวที่หน้าตังอยู่แล้วยิ่งตังมากขึ้นเป็นสองเท่า ถึงแม้ว่าเธอ จะยังไม่รู้จักกับว่าที่เจ้าบ่าว แต่เพราะมีนิสัยที่ไม่ชอบคนดูถูกคนอยู่ แล้วจึงอดตอกกลับอย่างเจ็บแสบไม่ได้

“แต่คนชันต่ำที่หม่อมกำลังพูดถึง เขาช่วยรักษาเกียรติยศของ ดุษฎีรังสรรค์เอาไว้ล่ะ แล้วที่หม่อมยังขีดหน้าชูคออยู่ได้อย่างทุกวันนี้ ก็เพราะเงินของเขา เพราะฉะนั้นหม่อมไม่มีสิทธิ์พูดจาดูถูกเขาแบบนี้”

“ยังไม่ทันไรก็ออกหน้าปกป้องผิว เอ๊ย...ว่าที่สามีแล้วหรอ” หม่อมมาลินียิ้มเยาะ “เป็นแค่ชาวไร่กระຈอกๆ จะมีเงินสักเท่าไรรึ กันเชียวนะ”

“อย่างน้อยสิบล้านที่เขาให้ท่านพ่อมาได้วันนี้คืนจากเจ้าหนี้ยี้ก็ ทำให้หม่อมยังมีที่ซุกหัวนอนนั่นแหละ”

“ก็คงเทหมดหน้าตัก เพราะหวังจะได้เมียเจ้ามายกระดับตัวเอง แต่คนชันต่ำยังไงก็เป็นคนชันต่ำอยู่วันยังค่ำ” มาลินียังไม่เลิกเหยียด

หยาม “ต่อไปคุณหญิงก็คงต้องไปเป็นคุณนายบ้านไร่ ตื่นมาเก็บใบชา ตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น นางฟ้าตลกสวรรค์ซัดๆ น่าสงสารจริงจริง”

หม่อมราชวงศ์ฟ้าพรราวกำมือแน่น พยายามข่มอารมณ์ ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดเพราะไม่อยากให้ท่านพ่อที่เพิ่งผ่าตัดหัวใจ มาเมื่อสามเดือนก่อนไม่สบายใจ ถ้าเป็นเวลาปกติใครพาดมา เธอก็พาดกลับ ไม่เคยกลัวอยู่แล้ว

“หม่อมลงไปก่อน เดี่ยวฉันตามลงไป”

“เร็วๆ ด้วยละ อย่าให้ท่านชายรอนาน” พุดจบกี้สะบัดหน้าเดินออกไปอย่างน่าหมั่นไส้

ฟ้าพรราวหันกลับไปมองสำรวจความเรียบร้อยของชุดเจ้าสาว ผ่านกระจกเงาบานใหญ่อีกครั้ง หญิงสาวสุดลมหายใจลึกแล้วยิ้มให้ตัวเองอย่างคนที่ตัดสินใจดีแล้ว แม้ว่าการแต่งงานครั้งนี้จะเกิดขึ้นด้วยเหตุผลน้ำเน่า ไม่ใช่เพราะความรัก แต่เธอก็จะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดเพื่อตอบแทนพระคุณของท่านพ่อ

เธอกับว่าที่เจ้าบ่าวไม่ได้รักกัน แม้แต่หน้าเขาเธอก็ยังไม่เคยเห็นสักครั้ง รู้แค่ว่าเขาชื่อภุริตลหรือดิน เป็นลูกชายของเพื่อนสนิทของหม่อมเจ้าदनัยเทพ ทำไร่ชาอยู่ที่ยังหวัดเชียงราย

บรรยายภาคภายในห้องโถงของวังดุษฎีรังสรรค์เจียบกริบ
ผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายเจ้าบ่าวและฝ่ายเจ้าสาวซึ่งมีเพียงพ่อและแม่ของทั้งสองฝ่ายมองหน้ากันเลิกลัก เพราะใกล้ถึงฤกษ์สวมแหวนแล้ว แต่ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของเจ้าบ่าว

“ตกลงลูกชายแกจะมามั๊ยนี่” หม่อมเจ้าदनัยเทพกระซิบถามเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมที่โรงเรียนประจำ และยังไม่ไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษด้วยกันอีกหลายปี

“มันรับปากกระหม่อมแล้วว่าจะมา มันก็ต้องมา” นที่รู้จักนิสัย

ลูกชายตัวเองดีว่าเป็นคนรักษาคำพูดมากแค่ไหน ถึงแม้ว่าภริคตินั้น จะไม่เต็มใจแต่งงานกับหม่อมราชวงศ์ฟ้าพราว และกว่าที่จะยอม แต่งงานได้ก็ต้องทะเลาะกันบ้านแทบแตก แต่คนที่มั่นใจว่าลูกชายจะ ต้องมา

“ถ้าคุณদিনไม่มาเข้าพิธี ฟ้าจะเป็นคนไปหาเขาที่ไร่เอง ไม่ต้อง มีงานแต่งงานก็ได้” เจ้าสาวที่นั่งพับเพียบอยู่บนพื้นหินอ่อนซึ่งปูด้วย พรมเปอร์เซียราคาแพงเงยหน้าขึ้นบอกพ่อและแม่ของเจ้าบ่าว

“ไม่ได้นะคะคุณหญิง ทำแบบนี้ถือเป็นการไม่ให้เกียรติคุณหญิง กับท่านชายदनัยอย่างรุนแรง” น้ามณีผู้เป็นแม่ของเจ้าบ่าวรีบแย้งด้วยความเกรงใจแล้วแก้ตัวแทนลูกชาย “ดินอาจจะรุดติดอยู่ใกล้ๆ นี้แหละ ค่ะ บ้าจะโธ. ตามเดี๋ยวนี้นะ ใจเย็นๆ นะคะคุณหญิง ยังไงดินก็ ต้องมาค่ะ” ว่าแล้วก็หยิบมือถือขึ้นมากดโทร. หาลูกชาย

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือจากเครื่องปลายทางก็ดังแว่วมาจากด้านนอกห้องโถง และดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนปรากฏร่างของหนุ่ม ชาวไร่รูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำกร้านแดด หนวดเครารกรุงรัง เขาไม่ได้ มาในชุดเจ้าบ่าว แต่มาในชุด ‘ชาวไร่’ ที่เป็นเสื้อเชิ้ตตัวเก่าสีมอซอสมว ทับด้วยแจ็กเก็ตที่ไม่ได้ดูใหม่ไปกว่ากันเลย กางเกงยีนสีเข้มมีดอกหญ้า แห่งติดอยู่ที่ปลายขา รองเท้าหนังคอมแบตมีเศษดินเศษโคลนเประอะ เปื้อนเกรอะกรัง

“ไ้ดิน!” นที่เรียกลูกชายด้วยเสียงลอดโรพันทวางเหลือบมอง เพื่อนรักที่เป็นถึงหม่อมเจ้าด้วยความเกรงใจอย่างถึงที่สุด ทว่าอีกฝ่าย กลับมีสีหน้าเรียบเฉยแบบที่คาดเดาอารมณ์และความรู้สึกไม่ออก

“ตายแล้วลูกชายฉัน ทำไมแต่งตัวแบบนี้ ชุดเจ้าบ่าวแม่ก็เตรียม ไว้ให้แล้ว ทำไมไม่ใส่มา” น้ามณีอยากจะเป็นลม ถึงแม้ว่าครอบครัว ของเธอจะเป็นเศรษฐีที่ชอบทำตัวติดดิน แต่ลูกชายคนเดียวของเธอจะ แต่งตัวคลุกดินคลุกโคลนมาเข้าพิธีแต่งงานกับราชชนิกุลสาวผู้สูงศักดิ์

แบบนี้ไม่ได้

ภูริตลทำเป็นหูทวนลม ไม่สนใจคำตำหนิของพ่อกับแม่ ดวงตา สีนิลคมกริบจ้องเขม็งไปที่วงหน้างดงามของเจ้าสาว สองเท้าก้าวเข้าไปหาเธอด้วยท่าที่แข็งกระด้าง จงใจใช้รองเท้าที่สกปรกเหยียบย่ำลงบนพรมเปอร์เซียราคาครั้งล้านที่เธอนั่งอยู่

“หยุดทำตัวไร้มารยาทเดี๋ยวนี้ละดิน นิ่งลง!” นทีสั่งลูกชายที่ยืนค้ำหัวผู้หลักผู้ใหญ่และเจ้าสาวที่นั่งปั้นหน้านิ่งอยู่กับพรม

ชายหนุ่มกระแทกตัวลงนั่งขัดสมาธิอย่างตั้งใจจนประสาท ผุนจากเสื้อผ้าฟุ้งกระจายออกมาจนหม่อมราชวงศ์ฟ้าพรราวสลัก ทำให้หนุ่มชาวไร่อดที่จะยี้มเยาะความเป็นผู้ดีของเขาที่ภรรยาไม่ได้

“ผมมีเวลาไม่มาก สวมแหวนเลยก็แล้วกัน” ว่าแล้วก็หยิบแหวนทองเกลี้ยงวงเล็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต แล้วสวมเข้าที่นิ้วนางข้างซ้ายของเจ้าสาว ทว่าแหวนวงใหญ่เกินไป เขาก็ถอดออกแล้วสวมเข้าที่นิ้วกลางให้แทน “นิ้วไหนก็เหมือนกัน สวมให้มันจบพิธีไป”

เจ้าสาวนั่งหลังเหยียดตรง เข้มปากแน่น พยายามอดทนอดกลั้นกับกิริยาป่าเถื่อนไร้อารยะของเจ้าบ่าว เธอไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะให้เกียรติ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะหยามเกียรติเธอถึงขนาดนี้

“เอาแหวนเพชรที่แม่เตรียมไว้สวมให้คุณหญิงสิดิน” น้ามณีท้วงเธอเตรียมแหวนเพชรน้ำงามสีบกระรัตวางไว้บนพานทองที่ตกแต่งด้วยดอกไม้สวยามาให้แล้ว แต่ลูกชายตัวดีกลับทำเป็นมองเมินไม่สนใจ

“เพชรเม็ดใหญ่เท่าไข่ห่านไม่เหมาะกับเมียชาวไร่ที่ต้องจับจอบจับเสียมทำงานทั้งวันหรอกครับ แม่เก็บไว้เถอะ”

“ใครบอกว่าจะให้คุณหญิงฟ้าไปทำอะไร” น้ามณีรีบแย้งด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เพราะกลัวหม่อมเจ้านัยเทพจะเข้าใจผิดว่าขอลูกสาวท่านไปตกกระท้ำลำบาก

“เป็นเมียผมก็ต้องช่วยผมทำงาน จะมานั่งกินนอนกิน ทำตัว

เป็นคุณหญิงคุณนายไม่ได้ เงินมันหายาก เท่าที่เราเสียไปก็มากเกินไปพอแล้ว ต่อไปคุณหญิงต้องช่วยผมทำงานในไร่”

“งานแบบนั้นคุณหญิงฟ้าจะทำได้ยังไงเจ้าดิน พุดไม่คิดอีกแล้ว ลูกคนนี่” น้ำมือนมองลูกชายตาเขียว

“ฟ้าทำได้ค่ะ ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหน ฟ้าก็จะอดทน” หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวบอกกับน้ำมือนอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วหันไปบอกท่านพ่อของเธอ “ท่านพ่อไม่ต้องเป็นห่วงหญิงนะเพคะ หญิงอยู่ได้”

หม่อมเจ้าदनัยเทพมองบุตรสาวที่เลี้ยงดูมาดียิ่งกว่าไขในหินด้วยความรู้สึกผิดและสงสารจับใจ ถ้าเขาไม่ถูกเพื่อนที่เป็นนักการเมืองใหญ่โกงจนสิ้นเนื้อประดาตัว วังที่เป็นมรดกตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นมารวมร้อยปีก็จะไม่ถูกยึด บุตรสาวคนเดียวของเขาก็คงไม่ต้องตกที่นั่งลำบากแบบนี้

ในวันที่หมดสิ้นหนทาง นที่ยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือ โดยมีข้อแม้ว่าต้องให้ลูกชายและลูกสาวแต่ละฝ่ายแต่งงานกัน ฟ้าพราวเต็มใจช่วยเหลือครอบครัว แต่ดูเหมือนว่าพ่อหนุ่มชาวไร่จะไม่เต็มใจเป็นอย่างยิ่ง

“ผมพา ‘เมีย’ ไปได้หรือยัง”

“จดทะเบียนสมรสก่อน” หม่อมเจ้าदनัยเทพบอกด้วยน้ำเสียงเข้มขรมแล้วหันไปพยักหน้าบอกเจ้าหน้าที่จากสำนักงานเขตให้นำเอกสารมาให้เจ้าบ่าวและเจ้าสาวเซ็น

ภริดาลและหม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวต่างคนต่างเซ็นชื่อในทะเบียนสมรสโดยไม่มองหน้ากัน เสร็จแล้วชายหนุ่มก็จุดข้อมือหญิงสาวให้ลุกขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้คนที่นั่งพับเพียบอยู่กับพื้นนานเป็นชั่วโมงเข้าอ่อนจนเกือบล้ม แต่เขาก็ไม่ได้สนใจที่จะช่วยประคอง ปล่อยให้เธอชวนเซหาทางทรงตัวเอาเอง

“ไปกันได้แล้ว”

“จะพาคุณหญิงไปไหนเจ้าติน” น้ำมณีถามหน้าตาตื่นตระหนก

“กลับไร่สิครับ ผมมีงานรออยู่อีกเยอะ ไม่มีเวลามาทำเรื่องไร้สาระนานหรอกครับ แค่นี้ก็เสียเวลามากแล้ว” ว่าแล้วก็กึ่งลากกึ่งจูงภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายและประเพณีออกไป โดยไม่สนใจว่าคนตัวเล็กกว่ามากซึ่งอยู่ในชุดไทยกรอมเท้าจะชวยเท้าตามทันหรือไม่

“ไอ้ย ตายๆ ฉันอยากจะเป็นลม” น้ำมณีหยิบยามออกมาสูดปี่ดๆ แล้วหันไปบอกหม่อมเจ้าदनัยเทพด้วยความเกรงใจอย่างที่สุด “หม่อมฉันต้องกราบขอประทานอภัยฝ่าบาทด้วยนะเพคะ ที่ลูกชายของหม่อมฉันทำกิริยาไม่เหมาะสม”

“ฝ่าบาทไม่ต้องเป็นห่วงคุณหญิงฟ้าณะกระหม่อม กระหม่อมสัญญาว่าจะดูแลคุณหญิงฟ้าแทนฝ่าบาทเป็นอย่างดี” นทีรีบเสริมด้วยความเกรงใจมากเช่นเดียวกัน

“ลูกชายแก่ท่าทางเอาเรื่องอยู่นะ ฉันเป็นห่วงลูกสาว” หม่อมเจ้าदनัยเทพบอกด้วยสีหน้าไม่สบายใจ แล้วทำท่าเหมือนจะวูบ มาลินีที่นั่งอยู่ข้างๆ ต้องรีบประคองให้เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ แล้วหยิบยาประจำตัวมาให้กิน

“เจ้าตินมันปากร้ายไปอย่างนั้นเอง ความจริงมันเป็นคนใจอ่อนมาก ที่สำคัญ มันไม่ทำร้ายผู้หญิง ถ้ากระหม่อมไม่มั่นใจในตัวลูกชาย ก็คงไม่กล้าขอคุณหญิงฟ้ามาเป็นลูกสะใภ้”

หม่อมเจ้าदनัยเทพพยักหน้ารับเนิบๆ ไม่ว่านที่จะยืนยันหนักแน่นเพียงใด แต่การเห็นบุตรสาวอันเป็นที่รักถูกหนุ่มชาวไร่จูดกระซอกออกไปแบบนั้นก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี

ภริตลกกำข้อมือเล็กของหม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวไว้แน่นขณะลากตัวเธอออกมาที่หน้าตึกใหญ่โดยไม่สนใจว่าเท้าเปลือยเปล่าของหญิงสาวที่กำลังเหยียบย่ำไปบนพื้นซีเมนต์ร้อนระอุเพราะดูดซับความ

ร้อนจากไอแดดเอาไว้จะแสบร้อนเพียงใด

“อู๋ย...” พี่พราวส่งเสียงซัดซัดในลำคอพลางกระโดดด้วย
ปลายเท้าสลับข้างกันไปมา

“เป็นอะไร”

“พื้นมันร้อน แสบเท้าไปหมดแล้วเนี่ย” เธอตอบพลางหงาย
ฝ่าเท้าแดงจัดให้อีกฝ่ายดู

หนุ่มชาวไร่ยิ้มหยัน แทนที่จะเห็นใจกลับพูดค่อนแคะ “ผู้ดีตื่น
แดง”

“คุณก็ลองเดินเท้าเปล่าบนปูนซีเมนต์ร้อนๆ นี่ดูมั่งสิ จะได้ว่า
มันร้อนแค่ไหน”

“พื้นร้อนแค่นี้ผมไม่สะดุ้งสะเทือนหรอก”

“หนึ่งหนา” เธอว่าเบาๆ แต่เขาก็ได้ยิน

“ไม่ทันไรก็ดำ ‘ผิว’ แล้วเหรอ”

“คนเถื่อน หยาบคาย”

“แค่นี้ยังน้อย ผมเถื่อนได้มากกว่านี้อีกร้อยเท่า คุณหญิงเตรียม
ตัวรับมือกับผิวเถื่อนคนนี้อเอาไว้ให้ดีกว่าแล้วกัน” ว่าแล้วก็ซ้อนร่างเล็กขึ้น
อุ้มหน้าตาเฉย

“ว้าย!” ราชนิกุลสาวกรีดร้องด้วยความตกใจ “จะทำอะไร
ปล่อยฉันนะ”

“บอกว่าร้อนเท้าไม่ใช่เหรอ” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำใน
ลำคอแบบรำคาญความเรื่องมากของผู้ดีเต็มทน

“ร้อน แต่เดินเองได้”

“ให้ผิวบริการเมียสักวันก็แล้วกัน เพราะต่อไปคุณหญิงต้อง
บริการผิวชาวไร่คนนี่ให้ ‘ถึงใจ’ ทุกคืน”

“พูดจ่าน่าเกลียด!” ต่อว่าพร้อมกับตวัดมือฟาดซีกแก้มสาก
กระด้างไปเต็มแรงให้สาสมกับความหยาบคายของเขา

“ตบผิวเธอ” ภูริตลจ้องหน้าคนในวงแขนตาคูแล้วก้มลงจก
ริมฝีปากอím

“อรัย!” กรีดใส่แล้วก็ตบเขาไปอีกหนึ่งที่ แล้วก็โดนตอบโต้ด้วย
จูบที่ดูดันจนแทบหายใจไม่ทันอีกหนึ่งครั้ง

“ผิวจูบปากแค่นี้ไม่ต้องกรีด ยังไงคืนนี้คุณหญิงก็ต้องโดนจูบ
ทั้งตัวอยู่แล้ว อยากรเป็นเมียชาวไร่มากนัก ผมก็จะจัดหนักให้แบบที่
ต้องร้องขอชีวิตกันเลย”

หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวอยากจะตบหน้าคนเถื่อนอีกสักขาด แต่
ก็ไม่อยากเสี่ยงให้ถูกจูบโดยไม่จำเป็นอีก จึงยอมเก็บมือ สงบปากสงบ
คำแล้วปล่อยให้เขาอúmไปวางในรถเอสยูวีสีดำที่ดูเหมือนจะไม่ได้ล้าง
มาเป็นปี

“เรื่องเข้าหอคืนนี้ผมไม่ได้พูดเล่นนะ ทำใจรอไว้ได้เลย”

ภูริตลยืมรัยใส่สนัยนตาเจ้าสาวแล้วขโมยจูบที่ริมฝีปากเธออย่าง
รวดเร็วครั้งหนึ่งก่อนปิดประตูรถให้ แล้วเดินอúmไปนั่งตรงที่นั่งด้าน
คนขับแล้วเคลื่อนรถออกไป

หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวนั่งเฝ้ายามมาในรถหลายชั่วโมง
ใบหน้าสวยหวานเชิดขึ้นอย่างดีอรั้น สายตามองตรงไปเบื้องหน้า แผ่น
หลังตั้งตรง ไม่แตะพนักพิง

“นั่งเชิดหน้าคอตั้งแบบนี้มันไม่เมื่อยหรือไงคุณหญิง” ในที่สุด
ภูริตลก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อนเพราะทนความเฝ้ายามไม่ไหว

“มีหน้าที่ขับรถก็ขับไป ไม่ต้องพูดมาก”

“นี่ผัวนะ ไม่ใช่คนขับรถ” ชายหนุ่มดุเสียงเข้ม

“ไม่ต้องย่ำมากก็ได้ ฉันรู้ว่าเราแต่งงานกันแล้ว คุณเป็น ‘สามี’
ของฉัน แต่ตอนนี้หน้าที่ของคุณคือขับรถก็ขับไป ไม่ต้องมายุ่งกับเรื่อง
การนั่งของฉัน” ราชนิกุลสาวบอกด้วยเสียงนิ่งเฝ้ายาม ไม่แม้แต่จะชายตา

มองคนกวนประสาทข้างตัว

“ไม่ต้องมาทำเป็นผู้ดีเรียกผมว่าสามีหรือก เรียกผมว่า ‘ผัว’ น่าจะเหมาะกับฐานะชาวไร่อย่างผมมากกว่า”

“ฉันเรียกแบบนี้เพราะต้องการให้เกียรติคุณ แต่ถ้าคุณคิดว่าตัวเองไม่มีเกียรติพอที่จะใช้คำนี้ก็แล้วแต่...” ฟ้าพราวทำปากเบี้ยแบบไม่แคร์

“นี่คือดาแบบผู้ดีใช่ไหม” ภูริตลหัวเราะในลำคอแล้วแก้มองถามประชด “ดาแรงขนาดนี้ผมต้องเจ็บปะ”

“คนหนึ่งหนาป่าเถื่อนอย่างคุณดาแบบนี้ไม่เจ็บหรอก” คราวนี้เธอนหันมาแหวดใส่อย่างเหลืออด ส่งผลให้หนุ่มชาวไร่ระเบิดเสียงหัวเราะลั่นรถ “หัวเราะอะไร”

“ดีใจ” เขาตอบสั้นห้วน

“ดีใจที่ถูกดาเนี่ยนะ”

“ดีใจที่เราเพิ่งแต่งงานกันแค่ไม่กี่ชั่วโมง เมียก็รู้ ‘สันดาน’ ผัวแล้ว”

หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวกัดปากพร้อมกำหมัดแน่นเพื่อข่มความโมโหแล้วถามเขาไปตรงๆ “คุณเป็นคนหยาบคายแบบนี้อยู่แล้ว หรือแกลังทำเฉพาเวลาอยู่กับฉัน”

“ทำไมผมต้องแกลังทำแบบนี้ด้วย” เขาถามเสียงเรียบ ท่าที่จริงจั่งขึ้นมาทันที

“คุณคงรังเกียจ คิดว่าฉันเป็นผู้หญิงหิวเงินเลยไม่ยอมทำดีด้วย”

“แล้วคุณหญิงเป็นแบบนี้จริงหรือเปล่าล่ะ” เขาย้อนถามด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ” ฟ้าพราวยอมรับด้วยความขมขื่น ภาพที่ท่านพ่อของเธอใช้เป็นจ่อข่มขืนตัวเองหวังจะปลิดชีพหนีหนี้สินและความอับอายยังติดตาอยู่จนถึงทุกวันนี้ และนี่ก็คือเหตุผลที่ทำให้เธอยอมแต่งงานกับภูริตลเพื่อเงินโดยไม่มีข้อแม้

สำหรับหม่อมเจ้าदनัยเทพ เกียรติยศของวงศ์ตระกูลอยู่เหนือทุกสิ่ง ท่านยอมเสียชีพ แต่ไม่ยอมถูกหยามเกียรติ แต่สำหรับหม่อมราชวงศ์ฟ้าพราว เกียรติยศเป็นเพียงหัวโขน ถ้าแบกไว้แล้วหนัก เธอก็พร้อมจะโยนมันทิ้ง

“ถ้าไม่ใช่ผม แต่เป็นผู้ชายคนอื่น คุณหญิงก็จะยอมแต่งงานด้วยเหรอ”

“ใครก็ได้ที่มีเงินมาให้ท่านพ่อของฉันใช้หนี้ ฉันยอมแต่งงานด้วยทั้งนั้น” หญิงสาวตอบชัดถ้อยชัดคำ ทว่าในใจกลับปวดร้าวจนน้ำตาแทบไหล

“ถ้าเป็นตาแก่รุ่นพ่อ หัวล้าน พุงย้อย คุณหญิงก็จะแต่งงานเหรอ”

“แต่” ฟ้าพราวตอบหนักแน่นจากใจจริง “ไม่ว่าเขาจะอัปลักษณ์มากขนาดไหน แต่ถ้ามีเงิน ฉันก็ยอมแต่งงานด้วย”

ภริดาลำพวงมาลย์รถแน่น กรามแกร่งบดเข้าหากัน คำตอบของหม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวยิ่งตอกย้ำความคิดของเขาที่ว่า ผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นราชินิกุลผู้สูงศักดิ์หรือคนเดินถนนทั่วไปก็เห็นแก่เงินเหมือนกันหมด ‘ก็อยจะทิ้งผมไปแต่งงานกับตาแก่นั้นจริงๆ เหรอ’

‘ตาแก่ที่คุณกำลังพูดถึงเขาเป็นถึงหม่อมเจ้า มีเงิน มีเกียรติ ฉันไม่ยอมจมปลักอยู่กับชาวไร่กระจอกๆ แบบคุณหรอก ฉันเกลียดไร่ฉันทนอยู่ที่ไร่บนดอยกับคุณไม่ได้ แล้วไม่ใช่แค่ฉันนะที่ทนไม่ได้ ผู้หญิงคนไหนก็ทนไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าคุณอยากมีเมีย ก็คงต้องเป็นพวกคนงานในไร่ นั่นแหละ ถึงจะทนอยู่กับคุณได้’

“ผู้หญิงแม่ก็เห็นแก่เงินเหมือนกันหมดทุกคน!” ภริดาลสบถด้วยเสียงแข็งกร้าวแล้วเหยียบคันเร่งเกือบมิด

หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวทิ้งหลังพิงพนักเบาะอย่างอ่อนแรง แล้วปิดเปลือกตาลงเพื่อซ่อนรอยน้ำตาที่รินขึ้นมามากล้นหน่วย เธอรับเอาคำด่านั้นไว้จนหนักอึ้งไปทั้งกายและใจ

2

รถเอสยูวีสีดำทะมึนพุ่งทะยานฝ่าความมืดไปบนถนนกรวด สายเล็กที่สองข้างทางมีแต่ต้นไม้เขียวใหญ่ ความขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อของถนนทำให้หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราวที่นั่งมาในรถหัวสั้นหัวคลอน

“ทางเข้าไร่คุณกันดารขนาดนี้เลยเหรอ” หญิงสาวถามเสียงเบา พลางเหลือบตามองซ้ายทีขวาทีอย่างหวาดหวั่น เธอไม่ได้กลัวความลำบาก แต่เธอกลัวผีหรือพวกดักปล้นที่ซุ่มอยู่ข้างทางมากกว่า

“เปลี่ยนใจตอนนี้ผมก็ไม่พากลับวังแล้วนะ คุณหญิงต้องอยู่ที่นี้เป็นเมียไฉ่ดิน ชาวไร่คนนี่”

“ไม่ต้องเรียกฉันว่าคุณหญิงแล้ว”

“ทำไม” ภูริดลหันหน้ามามองหญิงสาวข้างกายผ่านความมืด ด้วยความสงสัย ปกติชนชั้นสูงมักจะเจ้ายศเจ้าอย่าง ชอบบให้คนเรียกแบบให้เกียรติเต็มยศ แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับไม่ชอบ

“ตอนนี้ฉันไม่ใช่หม่อมราชวงศ์ฟ้าพราว ดุชะฎีรังสรรค์ แล้ว แต่เป็นนางฟ้าพราว พสุนธราไพศาล” สถานะของเธอเปลี่ยนไปตั้งแต่จุดปากกาเซ็นชื่อในใบทะเบียนสมรสกับเขาแล้ว ถึงแม้ว่าตามกฎหมายหม่อมราชวงศ์เมื่อแต่งงานกับสามัญชนแล้วจะไม่ต้องลาออกจากฐานันดรศักดิ์ก็ตาม แต่ทุกอย่างจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ที่สำคัญเธอ

ก็ไม่ใช้คนเจ้ายศเจ้าอย่าง ถ้าไปอยู่ในไร่ เธอก็อยากทำตัวให้กลมกลืนกับคนที่นี่

“ถ้าฉันจะให้เรียกว่าอะไร”

“แล้วแต่คุณ”

“ฉันเรียก ‘เมียจ๋า’ ก็แล้วกัน” เขาแก้มองประสาธ

“ไม่เอา”

“ไหนบอกว่าแล้วแต่ผมไง”

“เรียกแบบนี้ใครได้ยินเข้าฉันอายุเขาตายเลย”

“เป็นเมียผมมันน่าอายตรงไหน” ชายหนุ่มถามเสียงขุ่น แผลเก่า

ในใจถูกสะกิดจนเลือดซิบ

“ฉันไม่ได้อายุที่เป็นภรรยาคุณ...”

“เมีย!” หนุ่มชาวไร่พูดแทรกเสียงแข็ง “ไม่ต้องมาใช้คำว่า ‘สามีภรรยา’ กับผม พูดคำว่า ‘ผัว-เมีย’ แบบชาวบ้านทั่วไปผื่นคงไม่ขึ้นปากหรือกมั้ง”

“คนเถื่อน” ความจริงเธออยากตำเขาว่า ‘คนถ่อย’ ด้วยซ้ำ แต่ก็กระดากปากเพราะปกติเธอไม่พูดคำหยาบ

“ฉันไม่เถียงกับคุณแล้ว ฉันเหนื่อย” ฟ้าพรายยกมือยอมแพ้ เธอเถียงกับเขามาตลอดทางตั้งแต่ออกจากกรุงเทพฯ จนถึงทางเข้าไร่บนดอยที่เชียงใหม่ “ฉันไม่ได้อายุที่เป็นเมียคุณ แต่อายุถ้าคุณจะเรียกฉันแบบนั้นต่อหน้าคนอื่น เวลาคุณพูดคำนี้ไม่รู้สึกขนลุกบ้างหรือ”

“ถ้าอยู่กันสองคนก็เรียกได้?”

“แล้วแต่คุณสิ”

ภูริดลเหลือบมองเสี้ยวหน้าของภรรยาผ่านความมืดอย่างพิจารณา ครู่หนึ่งก่อนถาม “ชื่อฟ้าใช่ไหม”

“ใช่”

“ฟ้า...ดิน” เขาพึมพำกับตัวเองแผ่วเบาแล้วแค้นหัวเราะคล้าย

เยาะหยันตัวเอง “ไม่อยากเชื่อว่าจะชาวไร่ชั้นต่ำอย่างผมจะได้ดอกฟ้าอย่างคุณหญิงมาเป็นเมีย”

ฟ้าพรอาจับความรู้สึกเจ็บปวดกับอะไรบางอย่างในน้ำเสียงของเขาได้ เธอมองเห็นวณาคมคล้ำผ่านความมืดสลัวอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“คุณรู้อะไรมั๊ย”

“รู้อะไร”

“ไม่มีใครกดเราให้ต่ำได้ ถ้าเราไม่กดตัวเองลง”

ภูริตลนึ่งเงียบ กำพวงมาลัยรถแน่นจนแทบจะแหกคามือ ความทรงจำในวัยเด็กวิ่งวนอยู่ในหัว มันคือฝันร้ายที่เขาอยากลืม แต่กลับฝังแน่นอยู่ในใจจนลบไม่ออก

“ผู้ดีอย่างคุณหญิงก็พูดได้สิ” เขาแค้นเสียงในลำคอ และยังคงเรียกเธอว่า ‘คุณหญิง’ ตามเดิมด้วยความชินปาก

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเคยผ่านเรื่องเลวร้ายอะไรมา แต่ต่อไปอย่าดูถูกตัวเองแบบนี้อีก คนเราจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับการกระทำ ไม่ใช่ชาติกำเนิด ฐานะ หรืออาชีพ”

“จะมาเป็นเมียหรือเป็นแม่กันแน่”

“ถ้าเลือกได้ฉันก็ไม่อยากเป็นทั้งสองอย่าง”

“แต่ผมอยากเป็นผัวคุณหญิงจนตัวสั้นไปหมดแล้ว” หนุ่มชาวไร่สลัดโหมดเศร้าทิ้งไปแล้วสวมบทคนเถื่อนตามเดิมเพื่อกลบเกลื่อนรอยแผลในใจ

“หยาบคายอีกแล้วนะ” ว่าแล้วก็ยื่นมือไปหยิกหลังมือของเขาที่กำพวงมาลัยรถอยู่อย่างแรง

“โอ๊ย!” คนถูกหยิกแก้มร้องเสียงดัง ทั้งที่ความจริงแล้วเจ็บน้อยกว่ามดกัดอีก “แค่นี้ถึงกับต้องทำร้ายร่างกายผัวเลยหรอ”

ฟ้าพรอาจลอกตามองบนกับคำว่า ‘ผัว’ ที่ได้ยินเกินร้อยครั้ง

ตั้งแต่นั่งรถออกจากกรุงเทพฯ มาด้วยกันจนกระทั่งถึงเชียงใหม่ไม่รู้จะ
ย้ายอะไรกันหนา

“เมื่อไหร่จะถึงสักที ฉันเมื่อยไปหมดแล้วนะ ง่วงด้วย”

“ใกล้ถึงแล้ว” ชายหนุ่มตอบพลางเหลือบมองเวลาที่คอนโซล
หน้ารถ เห็นว่าเกือบตีหนึ่งแล้ว ไม่แปลกที่ภรรยาป้ายแดงของเขาจะ
ง่วง แต่อย่าคิดว่าถึงบ้านแล้วจะได้นอน คืนนี้เป็นคืนเข้าหอ เขาไม่
ปล่อยให้เจ้าสาวของเขาหลับง่าย ๆ แน่

บ้านของภูริตลเป็นบ้านไม้ท่อนซุงชั้นเดียวสไตล์ตะวันตก
ยกพื้นสูง มีบันไดสามขั้นเพื่อเดินขึ้นสู่ตัวบ้าน ภายใต้อาคารของ
แสงไฟสีนวลดวงเดียวที่เปิดอยู่เหนือประตูหน้าบ้านทำให้ฟ้าพรามอง
เห็นบรรยากาศโดยรอบไม่ชัดนัก แต่ก็รู้ว่าบ้านหลังนี้มีพื้นที่กว้างขวาง
มีสวนหย่อมที่ปลูกไม้ดอกซึ่งส่งกลิ่นหอมยามค่ำคั่นอยู่ด้านข้างตัวบ้าน
“เข้าไป”

เจ้าของบ้านที่เปิดประตูค้างไว้บอกเสียงเข้ม เมื่อฟ้าพรามองเดิน
เข้าไปแล้วเขาก็ปิดประตูตามหลัง ภายในห้องโถงมีดิสก์ มีเพียงแสง
ไฟจากภายนอกส่องเข้ามาพอให้มองเห็นเงาของ ภูริตลไม่เปิดไฟ
ทันที เขากำข้อมือหญิงสาวที่ยังอยู่ในชุดเจ้าสาวไว้แน่นแล้วพาเดินไป
ที่ห้องนอนซึ่งอยู่ด้านในสุด

“ห้องนอนของเรา” เขาบอกพลางเดินไปกดสวิตช์เปิดไฟ

“ของเราเหรอ” ฟ้าพรามขมวดคิ้วอย่างข้องใจ

“ใช่ ห้องนอนของคุณหญิงกับผม หรือจะเรียกอีกอย่างว่า ‘ห้อง
หอ’ ก็ได้”

“เอ่อ...ฉันคิดว่า...”

“คิดว่าเราแต่งงานกันด้วยความไม่เต็มใจแล้วผมจะแยกห้อง
นอนกับคุณหญิงงั้นสิ” ภูริตลพูดอย่างรู้ทัน

“ก็ควรเป็นแบบนั้นไม่ใช่หรือ” หญิงสาวตอบอ้อมแอ้มแล้วหาเหตุผลมาหว่านล้อมเพื่อประวิงเวลาการเสียตัวออกไปสักนิดก็ยังดี “เราน่าจะทำความรู้จักกันให้มากกว่านี้ก่อน แล้วค่อย...”

“ค่อย ‘อ๊ีบ’ กันนะหรือ”

“นี่คุณ พุดอ้อมๆ หน่อยก็ได้ปะ” คนที่ยังอยู่ในชุดเจ้าสาวเต็มยศป็นหน้าแทบไม่ถูก เธอทำใจกับเรื่องนี้มาบ้างแล้วก็จริง แต่ไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นตั้งแต่คืนแรกที่แต่งงานกันแบบนี้

“ทำไมต้องอาย เรื่องอ๊ีบกันเป็นเรื่องธรรมชาติ หรือว่าคุณหญิงไม่เคย” ภูริตลถอดแจ็กเก็ตและเขี่ยตอกแล้วโยนไปไว้ที่ปลายเตียง เขายิ้มมุมปากอย่างร้ายกาจเมื่อเห็นฟ้าพรารวบหันหลังหนีด้วยความกระดากอาย ชายหนุ่มเดินช้าๆ เข้าไปโอบกอดเธอจากทางด้านหลัง กดจูบหนักหน่วงลงบนลาดไหล่เปลือยเปล่าเห็นอผ้าสไบเฉียงผืนงาม

ร่างบอบบางสะดุ้งเฮือก แต่เธอก็ไม่ได้ขยับหรือถอยหนี ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะป่ายเปียง เพราะไม่ว่าช้าหรือเร็วสิ่งที่เธอกลัวก็ต้องเกิดขึ้นอยู่ดี

“คะ...คุณ...ไปอาบน้ำก่อน” เสียงหวานลั่นสะท้านคล้ายขอความเห็นใจมากกว่าจะออกคำสั่ง

“อาบพร้อมกัน” เขาพิมพ์พาลางขยับริมฝีปากขบเม้มจากลาดไหล่ระเร่ยขึ้นมาจากจนถึงชอกคอหอมกรุ่น หนวดเครารุงรังครูดไปกับผิวเนื้อจนขนอ่อนที่หลังคอของหญิงสาวลุกชัน

“ฉันรู้ว่าปฏิเสธคุณไม่ได้ แต่ฉันขอเวลาทำใจแป๊บหนึ่งได้มั๊ย” เธอวิงวอนเสียงแผ่ว

“ก็ได้ แต่อย่าหวังว่าจะผ่านคืนนี้ไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะผมไม่ได้เสียเงินสิบล้านเพื่อซื้อตัวคุณหญิงมาดูเล่น” เขาบอกเสียงกระด้างก่อนจะแนบริมฝีปากร่อนผิวลงบนฐานคอนุ่มแล้วดูตัวอย่างแรง

“อ๊ะ” ความเสียวจี๊ดทำให้ฟ้าพรารหลุดเสียงร้องนำอ้ออายออก

มา เธอได้ยินเสียงหัวเราะในลำคออย่างเย้ยหยันจากชายหนุ่มที่แนบ
กายอยู่ทางด้านหลัง จึงกระทุ้งศอกใส่เขาแล้วดันตัวออกจากวงแขน
แข็งแกร่ง

ภูริตลจ้องลึกเข้าไปในดวงตากลมโตที่ฉายแววหวาดหวั่นอย่าง
เห็นได้ชัดแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก ในขณะที่เดียวกันมือก็ปลดหัวเข็มขัด
ออก

“จะ...จะ...ทำอะไร” ฟ้าพรราวถามตะกุกตะกัก สายตาจับจ้อง
มือใหญ่ที่กำลังรูดซิปลงเชื่องช้าราวจิ้งจิว

“ถอดกางเกง” เขาตอบพลางรูดกางเกงขึ้นลงพร้อมกับกางเกง
ชั้นใน เผยให้เห็นร่างกายเปลือยเปล่า ความเป็นชายโดดเด่นกระแทก
สายตาคนมอง ถึงแม้ว่ามันจะยังอ่อนปวกเปียกอยู่ แต่ก็น่าหวาดกลัว
มากสำหรับคนที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“กรี๊ด!!!” ราชินิกุลสาวกรี๊ดร้องเสียงดังสนั่นพร้อมกับยกสองมือ
ขึ้นปิดหน้า เธอได้ยินเขาหัวเราะเบาๆ แล้วฉิวปากอย่างอารมณ์ดี ตาม
ด้วยเสียงปิดประตูห้องน้ำ หญิงสาวรอกจนแน่ใจว่าเขาไม่อยู่ตรงหน้า
แล้วจึงเอามือที่ปิดหน้าอยู่ออก

“คนบ้า! คนเถื่อน!”

“เรียกผมเหรออ” ภูริตลเปิดประตูห้องน้ำออกมายืนจังก้าอย่าง
จวงใจแก๊ง

“กรี๊ดดด!!! ออกมาทำไม กลับเข้าไปเดี๋ยวนี้เลยนะ” เธอยก
สองมือขึ้นปิดหน้าตัวเองอีกครั้ง

“ได้ยินคุณหญิงเรียก ก็นี่กว่าเปลี่ยนใจอยากอาบพร้อมกัน”

“จะบ้าเหรออ! ใครจะอยากอาบพร้อมคุณ” ฟ้าพรราวตอบเสียง
แหลมพร้อมกับส่ายหน้าไปมาอย่างแรงเพื่อสลัดภาพพุดตาออก
จากหัว

ภูริตลยิ้มเยือกเย็นแล้วผลุบหายเข้าไปในห้องน้ำอีกครั้ง ในใจ

หมายมั่นว่าคืนนี้จะเปลี่ยนเสียงร้องกรี๊ดๆ ให้เป็นเสียงครางกระเส่า
ทั้งคืน

ฟ้าพรารวมโหจนตัวสั้น ผู้ชายอะไรทั้งหยาบคาย ป่าเถื่อน
และหน้าด้าน ต่อให้เขาไม่อายุที่แก้ผ้าเดินโทงเทงแบบนั้นแต่เธออายุ
อายุมากด้วย หญิงสาวพาตัวเองไปนั่งที่ปลายเตียง กวาดตามองไป
รอบห้องนอนกว้างขวาง ทว่าเฟอร์นิเจอร์กลับมีเพียงเตียงนอน ตู้เสื้อผ้า
ทีวีจอแบนขนาดประมาณสี่สิบนิ้ว และเครื่องเล่นแผ่นเสียงคลาสสิก
เท่านั้น ไม่น่าเชื่อว่าคนเถื่อนก็มีดนตรีในหัวใจเหมือนกัน

ฟ้าพรารวางมือทาบอกข้างซ้ายตรงตำแหน่งหัวใจที่เต้นระรัว
แล้วตบเบาๆ ปลูกปลอบตัวเองให้สงบ พลันนั้นคำพูดที่น่าตบปากของ
ภูริตลก็ดังขึ้นในหัว

‘เรื่องอื้อกันเป็นเรื่องธรรมชาติ...’

“คนบ้า! คนหยาบคาย!” หญิงสาวสะบัดหน้าอย่างแรง แก้ม
ทั้งสองข้างร้อนผ่าวและแดงจัดอย่างไม่ต้องสงสัย

“ผมอาบน้ำเสร็จแล้ว”

“คุณ!” หญิงสาวตกใจ เงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มที่เดินมาหยุด
อยู่ตรงหน้า โชคดีที่เขาถุงผ้าเช็ดตัวออกมาด้วย แต่ก็พันสะโพกไว้อย่าง
หมิ่นเหม่จนเกือบจะเห็นอะไรต่อมิอะไรอยู่รอบร่อ “ทำไมอาบน้ำเร็วจัง”

“รีบ”

“ทำไมต้องรีบด้วย”

“อยากมาอึบเสียเร็วๆ” ว่าพลางสะบัดศีรษะให้หยดน้ำบน
เส้นผมที่เพิ่งสระเสร็จกระเด็นไปโดนคนที่นั่งแหว่งคอตั้งป้ามองเขาอยู่
ปลายเตียง

“คนบ้า คนเถื่อน คนไร้มารยาท หยุดสะบัด ‘ขน’ ใส่ฉันเดี๋ยวนี้
นะ!”

“ผม! ไม่ใช่ชน!” ภูริตลพูดแก้เสียงหนัก อยากรับคนปากจืดพืด ให้จิ้มเขียว ตอนแรกที่อยู่จะมีเมียเป็นคุณหญิงก็คิดว่าจะเป็นพวก นางในวัง เรียบร้อย สนิมสร้อย ดุนิดดูหน่อยก็ร้องไห้หน้าตาท่วมโลก ที่ไหนได้แสนไม่เบา แต่แบบนี้แหละที่เขาชอบ ไร้ใจดี

“เห็นยุ่งๆ รกรุงรัง ฉันก็เลยแยกไม่ออกว่าชนหรือผม ถ้ามีเวลา ก็ตัดผม โกนหนวด โกนเคราบ้างนะ เห็นแล้วรกรุกตา” เธอลอยหน้า ลอยตาใส่เขาแล้วลุกขึ้นจะเดินหนี

“จะไปไหน” เขาคว่าแขนเธอเอาไว้

“จะไปอาบน้ำ ถ้าคุณง่วงก็นอนก่อนเลย ฉันอาบน้ำนาน ไม่ ต้องรอ”

“ถ้านานเกินสิบห้านาที ผมจะเข้าไปตามในห้องน้ำ”

“จะบ้าหรือ! แค่สิบห้านาทีใครจะอาบน้ำเสร็จ” เธอแหวัดใส่

“งั้นผมอาบให้ จะได้เสร็จเร็วๆ” ภูริตลทำท่าจะลากแขนคนที่ ยังอยู่ในชุดไทยจักรพรรดิแบบเต็มยศเข้าห้องน้ำ

หญิงสาวขึ้นตัวไว้จนตัวโก่ง “ไม่ต้องๆ ฉันอาบเองได้ สิบห้านาที ก็สิบห้านาที”

“ให้ไฉนเลย” เขาบอกเสียงแข็ง รำคาญคนเรื่องมากเต็มทน

ทันทีที่เขาปล่อยแขน ฟ้าพราวก็รีบรวบชายสไบแล้วถลกชายผ้า นุ่งวีนีเข้าห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว แต่ให้ตายเถอะ ประตูห้องน้ำล็อก ไม่ได้ เธอพยายามกดล็อกอยู่หลายครั้งก็ล็อกไม่ได้!

“ตัวล็อกมันเสีย” เสียงตะโกนของภูริตลดังเข้ามาในห้องน้ำ

“แล้วทำไมไม่ซ่อม” เธอตะโกนตอบกลับไป

“ผมอยู่คนเดียวจะซ่อมทำไม” เขาตะโกนตอบกลับมา

“แต่ตอนนี้คุณไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว ต้องซ่อม!”

“ผิวเมื่อกี้เหมือนคนคนเดียวกัน อย่าเรื่องมาก” คราวนี้เสียงของ เขาดังอยู่หน้าประตู “ถ้าไม่หยุดไว้อย่างนี้ ผมจะเข้าไปอาบให้เดี๋ยวนี้”

“อย่าเข้ามานะ ฉันจะไม่พูด จะไม่บ่นอะไรแล้ว” พี่พรราวดึง ลูกบิดประตูไว้แน่น กลัวเขาเปิดเข้ามาจริงๆ

“นั่นก็รีบอาบน้ำให้ไวเลย ผมไม่ชอบมานั่งรอใคร” เสียงของเขา ห่างออกไปแล้ว

หญิงสาวค่อยๆ แง้มประตูออกดู เห็นว่าภูริตลเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงขายาวผ้าฝ้ายสีเทาควั่นบุหรือออกมาสวม เขาเช็ดผมเปียกขึ้นลวกๆ จากนั้นเดินไปเปิดแผ่นเสียงเพลงคลาสสิกที่มีท่วงทำนองอ่อนหวาน สีหน้าของเขาผ่อนคลายขึ้น ไม่บึ้งตึงเหมือนตลอดทั้งวันที่เธอเห็น

ภูริตลเดินออกไปข้างนอกครู่หนึ่งแล้วกลับเข้ามาพร้อม กับแก้วกอลูกในมือ เขาเดินไปนั่งเหยียดขาพิงหัวเตียง จิบน้ำสีอำพันอย่างสบายอารมณ์ เวลาผ่านไปสิบห้านาทีพี่พรราวก็ยังอาบน้ำไม่เสร็จ แต่เขาก็ไม่ได้เข้าไปตามอย่างที่เขาไว้แต่แรก เพราะอยากให้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจสำหรับการ ‘เข้าหอ’ ให้เต็มที่ แต่ทันใดนั้นเสียงกรีดร้องของเธอก็ทำให้เขาต้องวางแก้วแล้วรีบวิ่งพรวดพราดเข้าไปในห้องน้ำ

“กรีด!!! ช่วยด้วย!!!”

“เกิดอะไรขึ้น!” ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปพร้อมกับถามหน้าตา ตื่น

“จิ้งจกอะ มันอยู่ตรงนั้น เอามันออกไปที” หญิงสาวใช้มือข้างหนึ่งปิดตาตัวเองเอาไว้ ส่วนอีกข้างชี้ไปที่กระจกบานใหญ่เหนืออ่างล้างหน้า

“ผู้ดีนี่ดัดจริตจริงๆ จิ้งจกตัวแค่นี้ก็กลัว” เขาบ่นพลางจับจิ้งจกตัวเล็กไปปล่อยตรงช่องลมบานเกล็ด แล้วเดินกลับมายืนตรงหน้าหญิงสาวที่กลัวจนตัวสั่นอีกครั้ง “เอาไปทิ้งแล้ว”

“เฮ้อ...เกือบช็อกตาย” พี่พรราวถอนหายใจเฮือกแล้วทิ้งหลังพิง

ผนังห้องน้ำ

คนที่กำลังจะช็อกตายน่าจะเป็นภูริตลมากกว่า เพราะภาพหญิงสาวผิวขาวอมชมพูที่นุ่งผ้าเช็ดตัวไว้หลวมๆ ช่างย้ายวนสายตาเหลือเกิน ใบหน้าที่แดงแตร้มด้วยเครื่องสำอางถูกล้างออกจนเกลี้ยงเกลา ผมยาวดำลึบที่เกล้าเป็นมวยไว้ก่อนหน้านี้ปล่อยให้ทิ้งตัว เนินอกอวบเหนื่อขอบผ้าทำให้ลมหายใจของเขาติดขัด

ไวกว่าความคิด เขาก้าวเท้าเข้าไปประชิดตัวเธอ ใช้แขนทั้งสองข้างยันกับผนัง คร่อมร่างเธอไว้

“จะทำอะไร” พี่พรราวถามเสียงสั่นพร้อมกับยกมือดันแผงอกกว้างเอาไว้ ไม่ให้เขาแนบตัวเข้ามาชิดจนเกินไป

“ได้ฤกษ์เข้าหอของเราแล้ว” เขาโน้มหน้าลงมากะชิบด้วยน้ำเสียงแหบพร่าชิดใบหูแล้วสูดกลิ่นหอมสะอาดหลังอาบน้ำเข้าไปจนชุ่มปอด จากนั้นลากปลายลิ้นไปตามแนวสันใบหูเล็กแล้วจับเบาๆ ก่อนจะระดมจูบลงมาตามลำคอระหง ะเรื่อยไปตามแนวกระดูกไหปลาร้า จนถึงเนินอกอวบ ริมฝีปากและปลายลิ้นของเขาแตะลงตรงไหนก็ร้อนผ่าวเหมือนมีเปลวไฟลามเลียที่ตรงนั้น

“อ้อ” พี่พรราวส่งเสียงครางแผ่วหวิวออกมาอย่างกั้นไม่อยู่ ใบหน้าสวยหวานแห่งนงเงยไปด้านหลังเพื่อเปิดทางให้เขาจูบเนินอกได้สะดวกขึ้นแล้วบิดเบ็ลือกตาลงอย่างยินยอมพร้อมใจ

เธอไม่ได้โลกสวยและไม่คิดว่าการแต่งงานครั้งนี้จะไม่มีการเสียตัว ตั้งแต่วันที่รับปากกับท่านพ่อว่าจะแต่งงานกับหนุ่มชาวไร่คนนี้ เธอก็เตรียมใจไว้แล้วว่าต้องมอบร่างกายให้แก่เขา ผู้ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็น ‘สามี’ อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งถือเป็นเรื่องเดียวที่ทำให้เธอรู้สึกว่ายังพอมีเกียรติหลงเหลืออยู่บ้างเพราะอย่างน้อยก็บอกกับทุกคนได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็น ‘ภรรยา’ ที่มีทะเบียนสมรส ไม่ใช่แค่นางบำเรอที่ถูกเขาจับมาซุกไว้ในไร่ชาบนดอยแห่งนี้

มือเล็กขู่มอกเสื้อเขาแน่นเมื่อริมฝีปากร้อนผ่าวเลื่อนจากเนินอกขึ้นมาประกบกับเรียวปากนุ่มของเธอ เขาออกแรงกดที่ช่องซ้ำ ทว่าหนักแน่น ใช้ปลายลิ้นบังคับให้เธอเผยริมฝีปากขึ้นแล้วแทรกเข้ามาไล้เลียอ้อยอิงก่อนจะเกี่ยวรัดเอาลิ้นเล็กไปดูดติง

น่าแปลกที่เขาทำตัวดิบเถื่อนกับเธอมาตลอดทั้งวัน แต่พอถึงบทรักเขากลับนุ่มนวลอย่างไม่น่าเชื่อ ทุกสัมผัสของเขาปราศจากการคุกคาม หรือเรียกร้องเอาแต่ใจ ตรงกันข้ามเขาปรนเปรอและปลุกเร้าเธออย่างตั้งอกตั้งใจ ทำให้ความต้องการตามธรรมชาติที่ซ่อนอยู่ในหลุมลึกของใจถูกขุดออกมาอย่างง่ายดาย

“ยะ...หยุดก่อน...” ฟ้าพราวแข็งใจดันหน้าอกของเขาให้ออกห่าง แล้วเบือนหน้าหนีไปทางด้านข้าง

“หยุดทำไม” ภูริตลจับคางเล็กให้หันหน้ากลับมามองตากันแล้วถามด้วยน้ำเสียงต่ำพรวดเจ้าแหวงหงุดหงิดเล็กน้อย เธอจะมาบอกให้หยุดตอนที่ความปรารถนาของเขากำลังไต่ระดับขึ้นสูงแบบนี้ไม่ได้ “จะไม่ยอม จะร้อง จะหนี?”

“มะ...ไม่...ใช่...” เธอตอบเสียงเบา ลมหายใจสะดุดเป็นห้วง

“แล้วให้หยุดทำไม”

“ฉันทน...หายใจ...ไม่ทัน” ตอบแล้วก็เลื่อนแขนขึ้นไปคล้องคอเขาไว้เป็นหลักยึด ตอนนี้อาตมาเธอสั่นจนแทบจะล้มทั้งยืนอยู่แล้ว “ยืนไม่ไหวด้วย”

เท่านั้นแหละ คนหน้าโหดถึงกับหลุดยิ้มขบขันให้เห็นเป็นครั้งแรก แล้วเธอก็ถูกอุ้มออกจากห้องน้ำมาวางบนเตียง ภายในห้องนอนตอนนี้อบอวลด้วยกลิ่นชานฉมูกของกอญัก และมีเสียงเพลงรักท่วงทำนองอ่อนหวานจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงคลาสสิกดังคลอเบาๆ

ฟ้าพราวทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากนอนหอบสะท้าน ประสานสายตากับร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างเตียง เขาถอดเสื้อยืดสีขาวออกอย่าง

ใจเย็น โดยไม่ละสายตาไปจากเรือนร่างเกือบเปลือยของเธอเลย สายตาของเขาลากจากใบหน้าแดงระเรื่อผ่านริมฝีปากอิมที่เผยอขึ้นเล็กน้อยเพราะหายใจไม่ทันไปยังทรวงอกอวบที่โผล่พ้นขอบผ้ามาครึ่งเต้า ต่ำลงไปยังโคนขาที่ปลายผ้าแหวกออกจนเกือบเปิดเผยนวลเนื้อเร้นลับ สายตาของเขาเร้าร้อนดังเปลวไฟ ทำให้เธอร้อนวาบที่กึ่งกลางกาย ต้องเบียดขาเข้าหากันเพื่อบรรเทาความปรารถนาที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ

เธอได้ยินเขาหัวเราะเสียงต่ำคล้ายเขี่ยหยัน แล้วหยิบกอนุกก็ที่เหลืออยู่มากระดกรวดเดียวหมดแก้ว แต่ไม่ได้กลิ่นลงคอ เขาเอามาป้อนให้เธอด้วยปากของเขา ริมฝีปากร้อนผ่าวตริ้งริมฝีปากของเธอเอาไว้ บังคับให้กลิ่นน้ำสี้อำพันลงไป ความขมปร่าร้อนวาบผ่านลำคอลงไปถึงช่องท้อง ฟาฟราวไม่ใช่ราชินีกุลที่เรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้ เธอเคยดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์จำพวกพันซ์หรือค็อกเทลมาบ้างตามงานเลี้ยงสังสรรค์ แต่ไม่เคยดื่มเหล้าดีกรีแรงที่ไม่ผสมอะไรเลยแบบนี้มาก่อน

‘คนบ้า นุ่มนวลได้ไม่นาน เกือนอีกแล้ว!’

“มันจะทำให้คุณหญิงสนุกมากขึ้น” คนที่นั่งอยู่ขอบเตียงยิ้มร้ายใส่ নয়น์ตาเธอ “ต่อนะ ผมอยากเข้าไปอยู่ในตัวคุณหญิงจะแย่แล้ว”

ว่าแล้วก็ถอดกางเกงขายาวผ้าฝ้ายเนื้อบางออกพร้อมกางเกงชั้นใน เผยให้เห็นตัวตนอันแข็งข็งพร้อมรบ ฟาฟราวจะถอยหนี แต่ก็ซ้ากว่าร่างกำยำเปลือยเปล่าที่กดทับลงมา เขาเบียดตัวแทรกอยู่กลางหว่างขาเธอ ใช้เข่าดันเรียวขาغامให้แยกออกกว้าง แล้วแนบความเป็นชายร้อนระอุลงบนเนินเนื้อนุ่มอย่างจงใจ สองมือใหญ่สอดประสานนิ้วกับมือเล็กแล้วดันขึ้นไปไว้เหนือศีรษะ ปากจับปมผ้าขีดตัวแล้วสะบัดออก เปิดเปลือยทรวงอกอวบที่มีปลายยอดสีชมพูสดน่าลิ้มลอง

ถึงแม้ภายในห้องจะเย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศที่ทำงานอย่าง

เงียบเงียบ ทว่าฟ้าพราวที่ตอนนี้ไม่มีผ้าติดกายสักชิ้นกลับร้อนรุ่มไป
ทั้งตัว และเพียงแค่ว่าจ้องมองทรวงอกของเธอด้วยแววตาที่เต็มเปี่ยม
ด้วยความปรารถนาอันเร่าร้อน ปลายยอดก็หดตัวตอบสนองแบบ
ไม่ไว้หน้ากันเลย

“เครื่องร้อนแล้วใช้มั๊ยคุณหญิง” เขาพูดเสียงแหบพร่าพาลางโน้มน
หน้าลงมาซุกให้ทรวงอกอวบ จงใจใช้หมวดเคราคูรดกับผิวเนื้ออ่อน
จนร่างเล็กบิดเร่าด้วยความชานสยิว

ภริตลปลุกเร้าเธออย่างใจเย็น ค่อยๆ เติมเชื้อไฟปรารถนาเข้าไป
ทีละนิด เขาจะไม่ยัดเยียดความเป็นสามีให้เธอ แต่จะทำให้เธอเป็น
ฝ่ายร้องขอจากเขาเอง

ถึงเขาจะเป็นคนป่าเถื่อนในสายตาเธอ แต่เขาก็ไม่ถ่อยสกูลถึง
ขนาดจะขโมยใจผู้หญิงได้ เขาจะหยุดทันทีที่เธอแสดงอาการต่อต้านหรือ
บอกให้เขาหยุด แต่ดูเหมือนตอนนี้เธอกำลังล่องลอยอยู่ในดินแดน
อันน่าอภิรมย์จนลืมความหวาดกลัวไปหมดแล้ว

ฟ้าพราวส่งเสียงครางแผ่วหวิว สองมือบีบกระชับมือใหญ่ที่
ประสานกันอยู่แน่นขึ้น ปลายเล็บจิกลงบนหลังมือหยาบกร้านเพื่อ
ต้านทานคลื่นความปั่นป่วนที่ขมวดเกลียวอยู่ภายในช่องท้องตอนเขา
ตัวดปลายลิ้นลงบนยอดอกสีหวานก่อนจะครอบปากลงไปดูดกลืน
อย่างหิวกระหาย สลับกันทั้งสองข้าง บางจังหวะก็ใช้ฟันขบปลายยอด
แล้วดึงขึ้นก่อนจะปล่อยออก

เขาจงใจปลุกปั่นและทรมานเธอ...ผู้ชายชั่วร้าย!

ภริตลซ้อนตาขึ้นมองสบตากับคนที่นอนหอบถี่ ทั้งที่ปากยัง
ครอบครองทรวงอกข้างหนึ่งของเธออยู่ ในดวงตากกลมโตที่หวานเยิ้ม
เขาเห็นประกายความปรารถนาร้อนแรงเด่นเร่าอยู่ในนั้น จึงเลื่อนมือ
ข้างหนึ่งลงไปตรกรอยแยกกลางหว่างขาเธอ แต่ต้องความเปียกชื้น
อย่างจวบจ้วง

“คุณหญิงกำลังต้องการผม” เขาคายทรวงอกที่หอมหวานออก จากปากแล้วเลื่อนใบหน้าขึ้นไปเสมอกับใบหน้าแดงระเรื่อขึ้นหนึ่งอง ดวงตาของเขามีแววดูถูกดูแคลนจนหญิงสาวที่นอนอยู่ใต้ร่างต้องเป็น หน้าหนี เธอเกลียดสายตาแบบนี้ของเขาที่สุด

ภูริตลหัวเราะในลำคอชนิดหนึ่งแล้วเลื่อนใบหน้าตามไปจูบอย่าง เร่าร้อน ในขณะที่มือข้างหนึ่งบดคลึงปลายยอดรูนแรง อีกข้างที่อยู่ เบื้องล่างก็คลี่แยมกليبเนียนนุ่มแล้วสอดแทรกปลายนิ้วแข็งแกร่งเข้าไป หมุนวนเป็นวงเชิงซ้า ค่อยๆ ถอนออกแล้ววกตเข้าไปใหม่ เขาทำแบบ เดิมซ้ำอยู่หลายครั้ง ภายในของเธอดับแน่น อ่อนนุ่ม และอุ่นจัด มัน บีบรัดเขาเป็นจังหวะเร่าร้อน

ฟ้าพรราวคราวสี่ห้าที่ริมฝีปากถูกครอบครองอยู่ แขนทั้งสองข้าง ยกขึ้นโอบกอดร่างหนาไว้แน่น สะโพกหยัดขึ้นตบสนองเขาอย่าง ลึมดัว แต่เมื่อความร้อนในร่างกายทะยานสูงขึ้นจนเกือบทะลุเพดาน แห่งความปรารถนา เขาก็หยุดทุกการเคลื่อนไหวอย่างกะทันหัน ปล่อยให้เธอลอยคว้างอยู่กลางอากาศเพียงลำพัง

“คุณ...” เธอมองเขาด้วยสายตาวิงวอนพลางดันสะโพกขึ้นบด เบียดกับความแข็งซึ่งอันร้อนระอุอย่างต้องการการเติมเต็ม

“อยากมากขนาดนี้ ไม่ได้นอนกับผู้ชายมาที่วันแล้ว” เสียงแหบ หัวเราะหยัน

ฟ้าพรราวซาวบไปทั้งตัว ยิ่งกว่าโดนน้ำแข็งขั้วโลกสาดซัด

‘...เรื่องอื้อกันเป็นเรื่องธรรมชาติ หรือว่าคุณหญิงไม่เคย’

‘หรือว่าคุณหญิงไม่เคย...หรือว่าคุณหญิงไม่เคย...หรือว่าคุณหญิง ไม่เคย...’

คำพูดเย้ยหยันของเขาดังก้องอยู่ในหัวซ้าๆ เขาคงคิดว่าเธอผ่าน ผู้ชายมาร้อยเอ็ดเจ็ดย้านมาแล้วสินะ เมื่อคิดได้ดังนั้น ความโกรธและ ความอับอายก็พวยพุ่ง

“คนเลว! คนเถื่อน! ไม่ต้องมายุ่งกับฉันอีกเลยนะ ออกไป!!!”
เธอรำก้ำบั้นลงบนไหล่หนาแบบไม่ยั้งแล้วผลักเขาออกจากตัว จากนั้น
ถอยหนีไปซุกตัวในผ้าห่มผืนหนา ทั้งที่ความปรารถนายังเต้นเร่าอยู่ใน
ร่างกายจนร้อนรุ่มเหมือนนั่งอยู่บนเปลวไฟ แต่หญิงสาวก็ไม่อาจมอบ
พรหมจรรย์ที่หวงแหวนมาเยลิบกว่าปีให้ผู้ชายที่ดูถูกดูแคลนเธอมากถึง
ขนาดนี้ได้

ภูริตลกัดฟันกรอดๆ ช่มความเจ็บหน่วงที่อัดแน่นจนแทบระเบิด
เขาดึงผ้าห่มออกจากร่างเปลือยที่นั่งกอดเข้าพร้อมกระซอกเสียงถาม
อย่างเกรี้ยวกราด

“อยากมากไม่ใช่หรือ มาทำต่อให้เสริจสิ”

“ไม่! อย่ามายุ่งกับฉัน ออกไปนะ...ออกไป...”

“เป็นบ้าอะไร! เมื่อกี้ยังระริกระรืออยากทำจนตัวสั่นอยู่เลย”

“หยาบคาย ปาเถื่อน ไปให้พ้นหน้าฉันเลยนะ ไป!”

หนุ่มชาวไร่มองร่างเล็กที่นั่งซุกหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้นกับเขา
ตัวเองสลัดกับก้มมองความเป็นชายแกร่งที่ชันและสั่นระริกเพราะความ
ต้องการที่อัดแน่นจนแทบปริแตกอย่างซึ่งใจว่า จะรวบตัวเธอมาทำต่อ
ให้เสริจ หรือจะยอมปล่อยให้เธอไปก่อน สุดท้ายเขาก็พ่ายแพ้ต่อน้ำตา
ของเธอ

“โอ้โห้ย!”

เขาคำรามเสียงต่ำน่ากลัวแล้วเดินลงสันเสียงตึงๆ เข้าไปใน
ห้องน้ำ กระซอกประตูปิดดังปัง!

3

ภริยาคิดตั้งแต่ว่าก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเหมือนทุกวันด้วยความเคยชิน ทั้งที่เมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็เกือบตีสามเข้าไปแล้ว ทว่าเช้านี้มีบางอย่างที่ไม่ต่างออกไป เขาไม่ได้นอนอยู่บนเตียงหลังใหญ่นี้เพียงลำพังเหมือนทุกวัน แต่มีหญิงสาวอีกคนที่ถูกยัดเยียดให้มาเป็น ‘เมีย’ ของเขานอนอยู่ด้วย

ฟ้าพรารวนอนซิดชอบเตียงอีกด้าน ตะแคงข้างหันหลังให้เขา ซึ่งเป็นท่าที่เธอนอนเมื่อคืนนี้ ตอนที่เขาออกมาจากห้องน้ำ เธอไม่มองหน้าเขาเลย เขาเองก็หงุดหงิดเพราะอารมณ์ค้างจนไม่อยากจะสนใจเธอเหมือนกัน จึงต่างคนต่างนอนแล้วหลับไปเสียบๆ ทั้งคู่

หนุ่มชาวไร่เห็นไหล่เนียนที่โผล่พ้นผ้าห่มแล้วอดจินตนาการถึงร่างกายเปลือยเปล่าเต่งตึงที่บิดเร่าอยู่ใต้ร่างเขาเมื่อคืนนี้ไม่ได้ แคคิดบางสิ่งที่หลับไหลก็เริ่มเหยียดขยาย

เขาขยับตัวเข้าไปแนบเธอจากทางด้านหลังภายใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน วางมือลงบนเนินสะโพกกลมกลิ้งแล้วลูบไล้แผ่วเบา ก่อนจะเลื่อนไปวางบนหน้าท้องแบนราบ ออกแรงรั้งเบาๆ ให้ร่างบางเข้ามาแนบชิดกันมากขึ้นแล้วบิดเบียดความเป็นชายที่เริ่มเหยียดขยายเข้ากับบั้นท้ายนุ่ม

ชายหนุ่มเลื่อนมือขึ้นมาเคล้นคลึงทรงอกอวบ ในขณะที่เดียวกัน
ริมฝีปากร้อนจัดก็ระบายจูบไปทั่วลาดไหล่เล็กและชอกคอ ทั้งรอย
คิสมาร์กประกาศความเป็นเจ้าของเรือนร่างหอมหวานนี้ไว้หลายรอย

“อ้อ” ฟ้าพราวครางเสียงแผ่วหวิวทั้งที่ยังหลับตาอยู่ ในความ
รู้สึกที่เลื่อนรางกิ่งฝั้นกิ่งตื้น เธอเปลิดเปลลินกับสัมผัสอบอุ่นที่นิ้วเนี่ยอยู่
บนเรือนกาย แต่ก็ยังอยากนอนต่อ

“ที่รัก หญิงนอนต่ออีกนิดนะ อ้อ...อย่ากวนหญิงสิที่รัก” หญิง
สาวบอกเสียงงม้งาพกลางเอียงคอบนึ้หนดคราที่คลอเคลียอยู่บนผิว
เนื้อเปลือยเปล่าซึ่งก่อให้เกิดความวาบหวาม

คำว่า ‘ที่รัก’ ที่หลุดออกจากปากหญิงสาวที่ยังหลับตาพริ้มทำให้
ภูริตลชะงักก็ กรามแกร่งบดเข้าหากันจนเป็นสันนูน

เธอเป็นเมียเขา นอนอยู่บนเตียงของเขา แต่กลับละเมอถึงผู้ชาย
คนอื่น!

เขาเกลียดที่สุดคือการคบขู้ การนอกใจ การไม่ซื่อสัตย์ ทำไม
ผู้หญิงทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเขาต้องเป็นแบบนี้ รวมถึงแม่ที่แท้จริง
ที่ทิ้งรอยแผลลึกไว้ในใจของเขาด้วย

โลกเฮงซวย ทำไมไม่ให้เขาเจอผู้หญิงดีๆ บ้าง!

ฟ้าพราวตื่นขึ้นมาตอนสายมากแล้ว สิ่งแรกที่เธอมองหา
คือ ‘สามีจอมเถื่อน’ เมื่อไม่เห็นเขาอยู่ในห้องก็โล่งอก ขยับตัวลุกขึ้น
นั่งพิงหัวเตียงแล้วหลับตาโคลงศีรษะไปมาเพราะรู้สึกปวดหัวตุบๆ
น่าจะเป็นผลมาจากกอดกั๊กที่ถูกรอกปากเมื่อคืนนี้

“ตื่นได้สักทีนะคุณหญิง”

หญิงสาวลืมตาเมื่อเสียงหัวดังขึ้นที่ข้างเตียง เธอเงยหน้ามอง
หน้าเขา เห็นว่าเขาจ้องมองมาที่บริเวณทรงอกของเธอตาไม่กะพริบ
จึงก้มมองตัวเองแล้วกรีดร้องเสียงดังสนั่นพร้อมกับดึงผ้าห่มขึ้นมาพัน

ร่างกายเปลือยเปล่าเอาไว้จนมิดถึงคอ

“กรี๊ด!!!”

“จะกรี๊ดทำไม เมื่อคืนนี้ผมเห็นหมดแล้ว จับ จูบ ลูบ คลำมาหมดแล้วด้วย” เขานั่งลงที่ขอบเตียง กระซอกผ้าห่มออกจากร่างบาง แล้วก็หันมาลงดูคุณกลิ่นทรวงอกข้างหนึ่งของเธออย่างหยาบคาย

“อืม...นมค้ำคั่นก็ยังไม่บุดเนอะ ยังหวานอยู่เลย”

“ป่าเถื่อน! หยาบคาย!” ฟ้าพรราวตวาดเสียงแหลมพร้อมกับตบหน้าเขาไปอย่างแรงสามครั้งติดอย่างเหลือรอด

เขาหยาบคายและดูถูกเหยียดหยามเธอครั้งแล้วครั้งเล่า ตั้งแต่เจอหน้ากันครั้งแรกจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ยอมหยุด

“ทำไมต้องทำกับฉันแบบนี้ด้วย ถ้าเกลียดกันมากนักก็ไม่ต้องมายุ่งกับฉันสิ ไม่ต้องมาตะตองตัวฉัน ต่างคนต่างอยู่” ว่าแล้วน้ำตาก็ร่วงพรูด้วยความอัดอั้น

“ผมบอกแล้วไงว่าไม่ได้เสียเงินสิบล้านเพื่อซื้อตัวคุณหญิงมาไว้ดูเล่น” หนุ่มชาวไร่พันกรอด ไม่คิดว่ามีมือเล็กๆ นุ่มๆ จะตบได้เจ็บขนาดนี้

“ตอนแรกฉันก็เตรียมใจมาแล้วว่าจะยอมเป็นของคุณให้คุ้มกับเงินที่คุณเสียให้ท่านพ่อ แต่ตอนนี้อย่าหวังเลยว่าจะได้ตะตองตัวฉันอีก” เธอพูดแล้วก็ยกมือขึ้นปาดน้ำตาออกจากสองแก้มอย่างลวกๆ พยายามทำตัวให้เข้มแข็ง

ถ้าจะต้องอยู่กับคนป่าเถื่อน เธอก็ต้องร้ายให้ได้มากกว่าเขา และที่สำคัญเธอจะต้องไม่เสียน้ำตาเพราะเขาอีก

“หะ! ผู้หญิงที่ผ่านผู้ชายมาไม่รู้กี่คนต่อกี่คนอย่างคุณหญิง คิดว่าผมอยากตะตองนักหรือไง ผมก็แค่ไม่อยากขาดทุน”

ฟ้าพรราวชะงักไปนิดหนึ่ง อะไรที่ทำให้เขาคิดว่าเธอเคยผ่านผู้ชายมาแล้ว

“งั้นฉันก็จะทำงานใช้แรงงานให้คุ้มกับเงินของคุณ ฉันจะยอมทำทุกอย่างตามคำสั่งคุณ ยกเว้นเรื่องเดียวคือ ฉันจะไม่นอนกับคุณเด็ดขาด”

“แค่ผมกระดิกนิ้ว ก็มีผู้หญิงพร้อมจะกระโดดขึ้นเตียงกับผมนับไม่ถ้วน ผมไม่จำเป็นต้องนอนกับผู้หญิงอย่างคุณหญิงหรอก”

“ผู้หญิงอย่างฉันมันเป็นยังไงไม่ทราบ” หญิงสาวบริดแตก รู้สึกเหมือนโดนสบประมาทอย่างรุนแรง

“ก็เป็นผู้หญิงที่นอนอยู่กับผัว แต่ละเมอหาผู้ชายคนอื่นไง”

“ฉันเนี่ยนะ ละเมอหาผู้ชาย?”

ภริตลแค้นยิ้มแล้วทำเสียงเล็กเสียงน้อยนำหน้านั้นได้

“ที่รักคะ อย่ากว่นหญิงสิ หญิงจะนอน ที่รักคะ ที่รักขา”

“ที่รักเธอ”

“มีหลายคนจนจำไม่ได้สินะ ว่าเรียกใครว่าที่รักบ้าง”

ฟ้าพรารวกระตุกยิ้มมุมปากนิดหนึ่งเมื่อนึกได้ว่า ‘ที่รัก’ ที่เธอเรียกหาก็คือ แมวพันธุ์สกอตติช โพลด์ที่เธอเลี้ยงไว้ ซึ่งเป็นแมวตัวโปรดที่จะต้องนอนด้วยกันบนเตียงทุกคืน และทุกเช้าเจ้าแมวอ้วนก็ชอบมาเลียหน้ารบกวนการนอนของเธออยู่เสมอ แต่เธอจะไม่แก้ไขความเข้าใจผิดของเขา ปล่อยให้เขาคิดว่าเขามีคนอื่นก็ดีแล้ว เขาจะได้ไม่อยากแตะต้องตัวเธอ

“คุณพูดเองนะว่าจะไม่นอนกับฉัน อย่ากลืนน้ำลายตัวเองก็แล้วกัน”

“ไม่มีทาง!” เขาแค้นเสียงในลำคออย่างมั่นใจในตัวเองขั้นสุด “ลุกขึ้นไปอาบน้ำได้แล้ว เสร็จแล้วผมจะบอกว่าอยู่ที่นี้คุณหญิงต้องทำอะไรบ้าง”

ฟ้าพรารวยยิ้มร้ายที่มุมปากแล้วลุกขึ้นยืนเผชิญหน้ากับเขาทั้งที่ร่างกายเปลือยเปล่า เมื่อคืนเขาเห็นหมดทั้งเนื้อทั้งตัวของเธอแล้ว ไม่มี

อะไรต้องอายุอีก และจากเหตุการณ์เมื่อคืนประกอบกับสายตาเร้าร้อน
ที่เขาจ้องมองเธออยู่ตอนนี้ก็ทำให้เธอแน่ใจว่าเขากระสันใคร่อยากใน
ตัวเธอมาก

ถ้าอยากมากนักก็จะแกล้งให้กระอักเลือดตายไปเลย

“ฉันหวังว่าคนเถื่อนอย่างคุณจะรักษาคำพูดนะ” หญิงสาวยิ้ม
หวานใส่หน้าตาเขาแล้วหมุนตัวเดินทิ้งสะโพกเข้าไปในห้องน้ำด้วยลีลา
ยั่วชวนสุดฤทธิ์

ภuritลร้อนรนวบวบไปทั้งตัว ไม่อาจละสายตาไปจากเรือนร่างขาว
อมชมพูได้เลย ผู้หญิงคนนี้มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเขามาก แค่อยู่
ใกล้ก็อยากกลืนกินเข้าไปทั้งตัว ยิ่งเห็นเธออยู่ในสภาพเปลือยเปล่า
แบบนี้ ก็ยิ่งอยากฝังกายแนบแน่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสียให้ได้

จับปล้นชายหนุ่มก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาบอกว่าจะไม่ ‘นอน’ กับเธอ
แต่ถ้า ‘ยื่น’ ก็ไม่ได้ผิดคำพูดนี่

คนที่ทำเป็นใจกล้าเดินแก้ผ้ายั่วสามีพอเข้ามาถึงในห้องน้ำ

ก็เข้าแทบทชุด ต้องเกาะขอบเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้าเอาไว้เป็นหลักยึด
ราชินิกุลสาวผู้สูงศักดิ์ที่ได้รับการอบรมเรื่องกิริยามารยาทในวังมา
ตั้งแต่จำความได้ ไม่เคยทำตัวว้าวซ่าขนาดนี้มาก่อนเลย

ถ้าหม่อมแม่ยังมีชีวิตอยู่ เธอต้องโดนก้านมะยมตีจนน้องลาย
แน่นอน

ฟ้าพรราวทึงเวลาครู่หนึ่งให้ขาหายสั่นแล้วเงยหน้าขึ้นมองสภาพ
ตัวเองในกระจกเงาบานใหญ่ เธอเห็นรอยแดงระเรื่อเป็นจ้ำกระจายอยู่
ตามเนินอกและซอกคอหลายรอย พลันนั้นใบหน้าก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที
‘คนหื่น!’

คิดแล้วก็เริ่มกังวล ภuritลหื่นมากขนาดนี้ การใช้แผนยั่วให้ออยาก
แล้วปล่อยให้ค้างไม่น่าจะเป็นผลดีกับตัวเธอสักเท่าไร

ยังไม่ทันไร ประตูห้องน้ำก็ถูกเปิดเข้ามา

“คุณ! เข้ามาทำไม” หญิงสาวถอยกรูดไปชิดผนังห้องน้ำ กวาดตามองหาผ้าขนหนูเพื่อจะมากปิดร่างกาย ทว่าไม่มีสักผืน จึงรีบหันหลังให้เขา

“เมื่อก็ยังมี ‘หน้าด้าน’ เดินแก้ผ้าตัวอ้อยๆเลย แล้วตอนนี้จะมาอายอะไร” ภูริตลพุดพลางเดินเข้ามาลูบไล้บนท้ายเบลี้อยเปล่าเนียนนุ่ม ก่อนจะขยำเข้าเต็มมือ

“หยุดเหินกับฉันสักที่ได้มั๊ย ฮือ...”

“คุณหญิงอยากยั่วผมเอง แล้วคนเถื่อนอย่างผมมันก็ยั่วขึ้นซะด้วย” เขาโน้มใบหน้าลงมากกระซิบที่ข้างหูพลางจับมือเล็กข้างหนึ่งมาลูบที่กึ่งกลางกายที่เริ่มเหยียดขยายผ่านผ้าเนื้อหนาของกางเกงยีนขึ้นมากจนเป็นเนินนูนป่ง

“นี่ไงผลงานของคุณหญิง”

ฟ้าพรราวแทบอยากจจะร้องไห้ ความร้อนวาบทะลุผ่านเนื้อผ้ามาถึงมือเธอและลามไปทั่วทั้งร่าง แต่ในเมื่อบอกแล้วว่าเธอจะไม่ร้องไห้เพราะเขารู้จักแล้ว หญิงสาวสูดลมหายใจลึกแล้วออกแรงบีบสิ่งที่ใหญ่จนล้นมืออย่างแรง

“อู๊ย!” ภูริตลส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บ สองมือกุมเป้าแล้วทรุดตัวลงนั่งหน้าเขี้ยวตัวอ้อยอยู่กับพื้น “คิดจะฆ่าตัวหรือ”

“ตายไปซะได้ก็ดี”

“ถ้าผมตายคุณหญิงก็เป็นม่ายนะ” เขาสวนกลับเสียงอ่อย ความเจ็บหน่วงยังไม่คลายลงเลยแม้แต่บ่อย

“เป็นม่ายก็ดีกว่ามีสามีจอมเถื่อนอย่างคุณ”

“อยากให้ผมตายจะได้ไปหาไอ้ ‘ที่รัก’ ของคุณหญิงใช้มั๊ย! คนเจ็บถามด้วยน้ำเสียงกดดันด้วยความไม่พอใจ

“หึงหรือ” ฟ้าพรราวแก้งถามยั่วโมโห

“ผมไม่ได้รักคุณหญิง จะมาใช้คำว่าหึงกับผมไม่ได้” ชายหนุ่ม ยันตัวลุกขึ้นยืนได้ในที่สุดแล้วแน่นย้ำ “จำไว้ว่าไม่ได้รัก และจะไม่มีวันรัก”

“ฉันก็ไม่ได้อยากให้คุณรัก” เธอสวนกลับอย่างไม่ยอมเหมือนกัน “ออกไปได้แล้ว ฉันจะอาบน้ำ”

“ก็อาบน้ำสิ ผมจะยืนเฝ้าอยู่ตรงนี้” คนที่ยังหน้าเขียวอยู่ขยับตัวไปยืนพิงขอบเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้าแล้วยกมือขึ้นกอดอก สายตาจับจ้องอยู่ที่เรือนร่างเปลือยเปล่าตรงหน้า

“จะเล่นสงครามประสาทกับฉันใช่ไหม”

“เปล่าเลย แค่อยากดูเมียแก้ผ้าอาบน้ำ”

“โรคจิต!”

“ผมไม่มีอะไรดีในสายตาคุณหญิงเลยใช่ไหม คำก็เถื่อน สองคำก็หยาบคาย หีนบ้างละ แล้วนี่ก็หาว่าโรคจิตอีก”

“ก็คุณมันไม่มีดีเลยจริงๆ นี่นา”

“เฮวผมดีนะ ลองมั๊ย” ภูริตถถามพลางควงเอาไว้ดูอย่างพลีว

“ลามก” ฟ้ำพราวค้อนขวับแล้วหันไปจับผมที่ยาวถึงกลางหลัง รวบขึ้นเกล้าเป็นมวยแบบลวกๆ ไว้ที่กลางศีรษะ ตอนนี่เธอไม่สนใจแล้วว่า จะแก้ผ้าต่อหน้าเขา เต็มที่เขาก็ได้แค่มอง แต่ทำอะไรไม่ได้ ก็เหมือนหมามองเครื่องบินนั่นแหละ

“คุณมีแปรงสีฟันที่ยังไม่ได้ใช้มั๊ย”

“ไม่มี”

“ไปซื้อให้หน่อยสิ”

“จะซื้อของต้องเข้าเมือง ขับรถเป็นชั่วโมง ใช้ของผมไปก่อนก็แล้วกัน”

“จะให้ใช้แปรงสีฟันอันเดียวกับคุณเนี่ยนะ แหะ ไม่เอาหรอก แค่คิดก็คลื่นไส้แล้ว”

“แค่ใช้แปรงสีฟันอันเดียวกันไม่ต้องมาทำเป็นรังเกียจผัว เมื่อคืนนี้จูบกันจนลิ้นพันเป็นเกลียวลึบแปดตลบคุณหญิงไม่เห็นรังเกียจยังร้องครางอ้ออ้าๆ ฎุกอฎุกใจอยู่เลย”

“นี่คุณ!” ฟ้าพราวหน้าแดงก่ำด้วยความอับอาย แต่ก็ต้องยอมรับว่าเมื่อคืนนี้เธอเปลวเคลิบเคลิ้มไปกับรสจูบของเขาจริงๆ แต่ก็เป็นเพียงสัญชาตญาณความใคร่ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเมื่อถูกเล้าโลมเท่านั้นแหละ เธอไม่ได้รู้สึกดีกับตัวเขาเลยสักนิด

“ใช้อันนี้ไปก่อน เข้าเมืองแล้วจะซื้อมาให้ใหม่” ชายหนุ่มพุดพลางบิบบายสีฟันใส่แปรงแล้วยัดใส่ปากภรรยาหน้าตาเฉย เธอถึงตาใส่อย่างไม่พอใจแล้วดึงแปรงสีฟันจากมือเขาไปแปรงเอง

ระหว่างที่ฟ้าพราวแปรงฟันอยู่โดยมีสายตาของสามีจ้องมองไม่วางตาคอน่ากลัวว่าเขาจะอดใจไม่ไหวแล้วจับเธอกดในห้องน้ำเสียงของน้ำมณีก็ดังแว่วเข้ามาพร้อมกับเสียงเคาะประตูห้องนอน

“คืน คุณหญิงฟ้าตื่นกันแล้วใช่ไหมลูก” น้ำมณีเห็นประตูใหญ่หน้าบ้านเปิดอยู่จึงคิดว่าเจ้าของบ้านน่าจะตื่นกันแล้วจึงกล้ามาเคาะประตูห้องนอน

“เสียงคุณแม่คุณนี่ ออกไปหาท่านสิ” หญิงสาวบ้วนปากเสร็จก็หันมาได้

“มาทำไมตอนนี่” ภูริตลบนอบอุบแล้วบิบบิบนุ่มแดงของภรรยาอย่างมันเขี้ยวก่อนเดินออกไปปรับหน้าน้ำมณี

“อริยา! คนบ้า!” หญิงสาวทำท่าฮึดฮัด อยากกรีดร้อง แต่ก็เกรงใจแม่สามีที่อยู่ข้างนอก ไม่อยากให้ผู้ใหญ่ไม่สบายใจว่าแต่งงานกันได้แคว้นเดียวก็ตีกันเกือบตาย

ภูริตลพาน้ำมณีออกไปนั่งคุยกันที่ห้องรับแขกซึ่งที่นั่งรออยู่ บนพื้นข้างโซฟามีกระเป๋าดินทางหลายใบวางเรียงกันอย่างเป็น

ระเบียบ

“খনอะโรมาเยอะเยะครับ แล้วนั้น...” เขามองไปที่ตะกร้าใส่
แมว ซึ่งมีเจ้าแมวอ้วนส่งเสียงร้องเหมียวๆ อยู่ในนั้น

“ของคุณหญิงฟ้าทั้งนั้นแหละ เมื่อวานดินปุปบับพาคุณหญิง
มา ของใช้อะไรก็ได้เอาติดตัวมาสักอย่าง” น้ามณีเป็นคนตอบ ส่วน
คนที่นั่งหน้าหนึ่งอยู่ข้างกันทำท่าเหมือนไม่ยอมกมองหน้าภูริตล เพราะ
ยังโกรธอยู่ที่เมื่อวานนี้เจ้าลูกชายตัวดีฉีกหน้าเขายับเยินที่วังดุขมิ-
รังสรรค์

“แมวนั้นด้วยหรือครับ”

“ใช่จะ แมวตัวโปรดของคุณหญิงฟ้า ท่านชายदनัยกลัวคุณหญิง
ฟ้าจะเหงา เลยให้แม่เอาแมวมาให้ด้วย”

ชายหนุ่มมองหน้าเจ้าแมวอ้วนแล้วรู้สึกไม่ถูกชะตาอย่างแรง แต่
ครั้นจะให้ น้ามณีเอามันกลับไปก็เกรงจะถูกแม่บ่นหูชา เลยต้องปล่อย
เลยตามเลย

“แล้วนี้คุณหญิงฟ้าอยู่ไหน”

“อาบน้ำอยู่ครับ ทำอะไรชักช้า อ้อยอิ่ง น่ารำคาญ”

“ดิน!” นทีปรามเสียดงเข้ม “ให้เกียรติคุณหญิงบ้าง”

น้ามณีแตะหลังมือของสามีเบาๆ เป็นการเตือนให้ใจเย็น แล้ว
เป็นฝ่ายคุยกับลูกชายเอง

“แม่รู้ว่าดินยังไม่หายโกรธที่พอกับแม่บังคับให้ดินแต่งงานกับ
คุณหญิงฟ้า แต่พอกับแม่ทำไปเพราะหวังดีกับดินนะ ที่ผ่านมาดินเจอ
แต่ผู้หญิงที่ไม่ดี พอกับแม่ไม่อยากจะเห็นดินเจ็บแบบเดิมซ้ำๆ อีก ถึงได้
เลือกคุณหญิงฟ้าให้มาเป็นภรรยาของดินไงจ๊ะ”

“คุณแม่แน่ใจหรือครับว่าคุณหญิงฟ้าเป็นผู้หญิงที่ดีจริงๆ”

“แม่ให้คนสืบประวัติของคุณหญิงแล้ว สะอาดหมดจด ไม่มี
ประวัติต่างพร้อย การศึกษาดี ชาติตระกูลดี เหมาะสมที่สุดแล้วที่จะ

มาเป็นเมียและแม่ของลูกของตน”

“ใครบอกว่าผมอยากมีลูก” ภูริตลทำหน้าแข็ง “ความจริงผมไม่
อยากมีทั้งเมียทั้งลูกนั่นแหละ”

“เอาเถอะ ไหนๆ ก็มีเมียแล้ว ก็มีลูกอีกสักคนสองคนก็แล้วกัน
หรือสามคน สี่คนเลยก็ได้ แม่ช่วยเลี้ยงเอง” น้ามณีหวังอยู่ในใจว่าการ
มีครอบครัวที่สมบูรณ์จะเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปของลูกชายได้ ถึง
แม้ภูริตลจะทำตัวแข็งกร้าวมากแค่ไหนก็ตาม แต่ในฐานะที่เลี้ยงดูเขา
มาตั้งแต่เด็ก น้ามณีรู้ว่าภายในใจของเขาโดดเดี่ยวและเปลวบางมาก

“แกจะให้คุณหญิงฟ้าอยู่บ้านไร่นี้จริงหรือเจ้าดิน” นทีถามด้วย
เสียงราบเรียบ พยายามใจเย็นกับลูกชายหัวดื้อให้มากที่สุด

“คิดจะเป็นเมียผมก็ต้องอยู่ให้ได้ ถ้าอยู่ไม่ได้ก็กลับวังไปเลย
กลับไปหาผัวที่เป็นผู้ดีตีนแดงเหมือนกันโน่นเลย”

“แม้ว่าพาคณหญิงฟ้าไปอยู่ที่บ้านในเมืองของเราดีกว่านะดิน
สะดวกสบายกว่าที่นี้เยอะ”

“ฟ้าอยู่ที่นี่ได้ค่ะ” ฟ้าพราวเดินเข้ามาร่วมวงสนทนาในชุดเสื้อ
ยัดตัวโคร่งกับกางเกงขายาวผ้าฝ้ายของภูริตล เธอยกมือไหว้พ่อและ
แม่ของภูริตลอย่างอ่อนช้อยแล้วนั่งลงที่โซฟาตัวเดียวกับสามี แต่ก็
เว้นระยะห่างไว้พอสมควรเพราะไม่อยากอยู่ใกล้คนป่าเถื่อนมากเกินไป

“คุณดินอยู่ที่ไหน ฟ้าก็จะอยู่ที่นั่นค่ะ”

“น่ารักจริงๆ เลยคุณหญิงฟ้า”

“เรียกว่าฟ้าเฉยๆ ดีกว่าค่ะคุณแม่ ฟ้าอยากทำตัวธรรมดาให้
กลมกลืนกับคนที่นี้”

“คุณแม่หรือ” น้ามณีทำตัวไม่ถูกที่ราชินีกุลสาวผู้สูงศักดิ์เรียกว่าแม่

ฟ้าพราวยิ้มอ่อนหวานแล้วอธิบาย “คุณแม่เป็นแม่ของคุณดิน
สามีของฟ้า ก็เหมือนเป็นคุณแม่ของฟ้าด้วย คุณแม่ของฟ้าเสียตั้งแต่

ฟ้ายังเด็ก ฟ้าขอเป็นลูกสาวคุณแม่นะคะ”

“ได้จ้ะ จะเป็นลูกสาวหรือลูกสะใภ้ก็ได้หมดจ้ะ”

น้ำมณียิ้ม ทำท่าปลื้มปริ่ม ในขณะที่ภูริตลเอียงหน้ามองภรรยาตัวเองแบบงงๆ ที่เธอพูดกับแม่ของเธออย่างอ่อนหวานน่ารักต่างจากเวลาที่พูดกับเขาลิบลับ

“เมื่อย...”

ฟ้าพรารหันขวับไปตามเสียงที่ร้องเรียกแล้วยิ้มกว้างเมื่อเห็นแม่วตัวโปรดยื่นหน้าออกมาจากตะกร้า เธอรีบเข้าไปอุ้มมันออกมาแล้วทั้งกอดและหอมด้วยความดีใจ

“ที่รัก หญิงคิดถึงที่รักที่สุดเลย ที่รักจะมาอยู่กับหญิงที่นี่ใช่ไหม”

“ที่รักเธอ” ภูริตลมองฟ้าพรารที่กำลังซุกไซ้ใบหน้าเข้ากับหน้ากลมๆ ของเจ้าแม่วอ้วนแล้วพึมพำกับตัวเอง

ที่เขาหัวเสียตั้งแต่ตื่นนอนก็เพราะเจ้าแม่วอ้วนตัวนี้เนี่ยนะ คิดแล้วก็โมโหที่เธอจงใจปั่นหัวเขา ทั้งที่รู้ว่าเขาเข้าใจผิด ยิ่งเห็นแววตาซ้ำๆ ที่เธอมองมาเป็นเชิงเยาะเย้ย ก็ยิ่งอยากกระโดดเข้าไปขย้ำให้หายแค้น

จากหน้าต่างห้องครัวที่ฟ้าพรารกับน้ำมณีช่วยกันทำอาหาร

เช้าควบกลางวัน หญิงสาวมองออกไปเห็นภูริตลกำลังเดินคุยกับคนที่อยู่ในสวน สีหน้าของเธอเคร่งเครียด และจากภาษากายที่สามีของเธอแสดงออกต่อผู้เป็นพ่อ เธอแน่ใจว่าทั้งคู่ไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไร

“คุณดินดูไม่ค่อยสนิทกับคุณพ่อเลยนะคะ ท่าทางเขาสนิทกับคุณแม่มากกว่า” ลูกสะใภ้เลียนๆ เคียงๆ ถามแม่สามี

“พ่อลูกคุณนี่ก็เป็นแบบนี้แหละ พุดดีกันได้ไม่เกินสามคำ พ่อชอบออกคำสั่ง ส่วนลูกชายก็ดื้อมาก ยิ่งช่วงก่อนที่แม่จะแต่งงานกับคุณนที พี่เลี้ยงของดินเล่าว่าสองพ่อลูกทะเลาะกันทุกวัน พ่อมีแม่เข้ามาช่วย

เป็นตัวกลางถึงได้บาลง”

“คุณแม่ไม่ใช่แม่แท้ๆ ของคุณดินเหรอคะ” ฟ้าพราวถามด้วยความเกรงใจ

“แม่เป็นแม่เลี้ยงจ๊ะ”

“คุณแม่คุณดินเสียแล้วเหรอคะ”

“ยังจ๊ะ ตอนนี้อยู่ที่ต่างประเทศกับสามีใหม่ แม่ของดินเล็กกับคุณนทีตอนที่ดินอายุหกขวบ เล็กกันไม่ค่อยดีเท่าไรแล้วเรื่องนี้ก็เป็นแผลในใจดินมาจนทุกวันนี้”

“เกิดอะไรขึ้นเหรอคะ”

น้ามณียุติคตินิดหนึ่งว่าจะเล่าดีหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเล่า เพื่อที่ฟ้าพราวจะได้เข้าใจภูริตลมากยิ่งขึ้น

“เรื่องเงินๆ ทองๆ นั้นแหละ แบ่งสินสมรสกันไม่ลงตัว แม่ของดินเรียกร้องมากเกินไป คุณนทีไม่ยอม แม่ของดินก็เลยวางแผนกับสามีใหม่จับดินไปเรียกค่าไถ่ ดินถูกจับขังไว้ในตึกแถวร้างคนเดียวตั้งหลายวัน แถมโดนสามีใหม่ของแม่ทำร้ายโดยที่แม่แท้ๆ ก็ไม่ช่วย” เล่าไปก็ร้องไห้ไปจนต้องหยุดชบน้ำตาเป็นระยะ

“การที่แม่แท้ๆ เห็นเงินสำคัญกว่าลูกในไส้ของตัวเอง มันเป็นเรื่องที่เจ็บปวดมากนะ”

ฟ้าพราวน้ำตาซึมด้วยความสงสารสามี มันเป็นเรื่องที่โหดร้ายมากสำหรับเด็กอายุแค่หกขวบ คงไม่ง่ายเลยที่เขาจะทำให้ลืมเรื่องเลวร้ายในอดีตได้

“ชีวิตดินน่าสงสาร มีแฟนก็คนก็เจอแต่ผู้หญิงหิวเงินเหมือนแม่แท้ๆ ของเขานั้นแหละ รายล่าสุดซื้อก้อย กำลังจะแต่งงานกันอยู่แล้วแต่ก็ทิ้งดินไปแต่งงานกับหม่อมเจ้าภาณุเดชหน้าตาเฉย”

“ท่านลุงภาณุกับหม่อมก้อยเหรอคะ” ฟ้าพราวรู้จักทั้งสองคนดี เพราะหม่อมเจ้าภาณุเดชเป็นที่ชายแท้ๆ ของหม่อมเจ้าदनัยเทพ

“ใช่ค่ะ ท่านดูคุณภาพของหนูฟ้านั้นแหละ”

ฟ้าพรราวพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมภูริตลถึงได้ตั้งแรงจูงใจผู้หญิงที่ยอมแต่งงานเพื่อเงินอย่างเธอมากขนาดนี้

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ ฟ้าพรราวกับ
ภูริตลก็เดินไปส่งน้ำมณีกับคนที่ที่รถซึ่งจอดอยู่หน้าบ้าน

“หนูฟ้าแน่ใจนะว่าจะอยู่ที่ไร้ได้” แม่สามีถามด้วยความเป็นห่วงและไม่สบายใจเป็นอย่างมาก ที่เห็นลูกสะใภ้ที่เคยอยู่ในวังใหญ่โตต้องมาอยู่บ้านไร่หลังเล็กๆ แบบนี้

“ฟ้าอยู่ได้ค่ะ”

“พ่อจะส่งแม่บ้านมาช่วยทำงานบ้าน คุณหญิงจะได้ไม่ลำบากพอรับปากกับท่านชายदनัยไว้แล้วว่าจะช่วยดูแลคุณหญิงเป็นอย่างดี พ่อก็ต้องทำตามที่รับปากกับท่านให้ได้” นทีบอก

“ไม่ต้องหรอกครับพ่อ” ภูริตลปฏิเสธทันที “งานบ้านไม่มีอะไรมาก แค่ถูบ้าน ล้างจาน ซักผ้า ทำกับข้าว ไม่มีอะไรยาก คุณหญิงทำเองได้”

“พ่อขอคุณหญิงให้มาเป็นเมียแก ไม่ได้ขอให้มาเป็นคนทำงานบ้านให้แก” นทีต่อว่าลูกชายเสียงแข็ง

“คิดจะเป็นเมียชาวไร่ก็ต้องทำให้ได้ ถ้าไม่ยอมทำก็ไปหาผัวใหม่เป็นพวกผู้ดีเหมือนกันโน่น จะได้มีคนรับใช้ไว้รองรับมือรองเท้า”

“ไอ้ดิน! ปากแกเนี่ยให้มันน้อยๆ หน่อย แล้วก็รู้จักให้เกียรติคุณหญิงบ้าง”

นทีซักจะเหลืออดแล้วกับความหัวดีของลูกชาย ก่อนกินข้าวกลางวันก็เกือบทะเลาะกันมาแล้วครั้งหนึ่ง เรื่องที่เขาขอให้ภูริตลกลับไปช่วยบริหารงานโรงแรมของครอบครัว ซึ่งเป็นโรงแรมระดับหกดาว สไตส์ล้านนาที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นโรงแรมที่ใหญ่ที่สุดและดีที่สุดใน

ในประเทศไทย แต่ภริดาลก็ไมยอม

“ฟ้าทำได้คะคุณพ่อ ถ้าไม่ไหว ฟ้าจะบอกนะคะ” ฟ้าพรawah ทางประนีประนอมให้ทั้งสองฝ่าย แล้วแอบส่งสายตาบอกน้ามณีให้ พานทีกลับ ก่อนสองพ่อลูกจะทะเลาะกันหนักกว่านี้

“กลับกันเถอะคุณ วันหลังค่อยมาเยี่ยมลูกกันใหม่” น้ามณีดึง แขนสามีไปขึ้นรถที่คนขับรถสตาร์ตรถรออยู่

หลังจากรถของน้ามณีกับนทีขับออกไปแล้ว ฟ้าพราวก็หันมา จ้องหน้าภริดาลอย่างเอาเรื่อง

“คุณดิน”

“อะไร” ชายหนุ่มขานรับเสียงหัวนโดยไม่มองหน้าภรรยาแล้ว เดินนำเข้าบ้าน

ฟ้าพราวเดินตามไปติดๆ

“เราต้องคุยกัน”

“มีอะไรก็ว่ามา” ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่เดินข้ามตะกร้าแมวไป นั่งบนโซฟา แล้วหันมาแยกเขี้ยวใส่แมวอ้วนที่ร้อง ‘เมี้ยว’ ใส่เหมือน จะต่อว่าที่เขาบังอาจเดินข้ามหัวมันไป

“ฉันขอทำสัญญาสงบศึก”

“ผมไปรบกับคุณหญิงตั้งแต่เมื่อไหร่” เขาตอบหน้านิ่งแบบจงใจ กวนประสาทแล้วดึงร่างเล็กขึ้นมานั่งคร่อมตัก สองแขนโอบเอวเธอไว้ ไม่ให้ลุกหนี

“นี่คุณ! นั่งคุยกันดีๆ ไม่ได้หรือไง ทำไมต้องก่อกวน”

ยิ่งดิน เขาก็ยิ่งกอดรัดเธอแน่นขึ้น มือหยาบกร้านข้างหนึ่งสอด เข้ามาลูบไล่แผ่นหลังเรียบเนียนซึ่งปราศจากเส้นสายของบราเซียร์ ส่งผลให้ร่างเล็กหยุดชะงัก นั่งตัวแข็งทื่อ หายใจไม่ทั่วท้อง

“โนบราเหรอ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วถาม แววดตาเป็นประกายไม่น่า ไว้วางใจ

ฟ้าพรารักดิรมีปีกกลางไว้เพื่อชมความรู้อีสักวาบหวิวเมื่อคน
ถามเลื่อนฝ่ามือร้อนผ่ามาด้านหน้า เขากอบกุ่มทรวงอกข้างหนึ่งผ่าน
บราเซียร์แบบปีกนกที่แปะอยู่ เขาบีบแล้วคลายสลับกับเค้นคลึง
อย่างนุ่มนวล

“อ้อ...ใส่นี้ บราเดี่ยวนี่มีแบบแปลกๆ เนอะ แต่ก็ถอดง่ายดี” ว่า
แล้วก็ดึงบราเซียร์รูปทรวงแปลกตาออกมาชูไว้ตรงหน้า ในระดับสายตา
ของหญิงสาว แล้วโยนมันทิ้งแบบกวนประสาทสุดๆ

“ถ้าคุณยังไม่พร้อมคุย เอาไว้ค่อยคุยกันวันหลังก็ได้” ฟ้าพราร
ประคองสติแล้วจะดันตัวเองลุกขึ้น แต่ถูกเขาจับกอดให้นอนหงายลงบน
โซฟาตัวนุ่มแล้วพลิกตัวขึ้นคร่อม เขารวบข้อมือทั้งสองข้างของเธอดัน
ไว้เหนือศีรษะด้วยมือของเขาเพียงข้างเดียว แล้วใช้สะโพกกดท่อนล่าง
ของเธอเอาไว้

“จะพูดอะไรก็พูดมา ผมรอฟังอยู่”

เสียงของเขานิ่งเรียบทว่าเซ็งซึ้งจนฟ้าพรารชนลุกขึ้นไปทั้งตัว เธอ
พยายามบิดตัวหนีเมื่อเขาเลิกชายเสื้อยืดตัวโคร่งของเธอขึ้นอย่างเชื่อง
ช้า จงใจกรีดปลายนิ้วขึ้นไปตามผิวเนื้ออ่อน ก่อให้เกิดความวาบหวิว
ที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย

เมื่อชายเสื้อถูกม้วนขึ้นไปไว้บนเนินอก ใบหน้าคมคล้ำที่เต็ม
ไปด้วยหนวดเคราก็ก้มลงซุกเข้า คุดกลิ่นทรวงอกเต่งตึง

“อ้อ...คนบ้า หยุดหนีกับฉันสักวินาทีไม่ได้หรือไง”

4

ภูริตลไม่สนใจเจ้าของเสียงหวานที่ต่อว่าต่อขาน เขารับรู้ได้จากการตอบสนองทางร่างกายว่าเธอชอบสิ่งที่เขาทำอยู่ เพราะปลายถันสีกุหลาบที่ถูกได้เลียและดูดดิ่งนั้นชูขึ้นหดเกร็งอยู่ในปากของเขา ลมหายใจของเธอหอบกระชั้น มือที่ดันอยู่บนบ่าเลื่อนขึ้นมาโอบรอบคอแล้วกดศีรษะของเขาลงไปหา พร้อมกับแอนหน้าอกเข้าหาปากและลิ้นซ้ำอย่างสุขชาน

อาจเป็นเพราะความปรารถนาที่ยังค้างค้างอยู่ตั้งแต่เมื่อคืน เธอถึงจุดติดเร็วขนาดนี้

เมื่อคืนนี้หลังจากทุกอย่างชะงักลงกลางคัน เขาก็เข้าไปปลดปล่อยตัวเองในห้องน้ำ ส่วนฟ้าพราว เขาไม่รู้ว่าเธอได้จัดการกับความต้องการของตัวเองหรือไม่ แต่เท่าที่ดูจากความกระหายใคร่อยากของเธอตอนนี้ เขาคิดว่าไม่

“ถ้าอยากมาก ผัวก็จะจัดให้” เขาเพิ่มพำอยู่กับทรวงอกอบอ้อมแล้วเลื่อนตัวขึ้นไปจูบริมฝีปากของเธออย่างดูดดื่ม เธอตอบสนองเขาอย่างอ่อนหวาน ผ่ายอริมฝีปากขึ้นเพื่อเปิดทางให้เขาแทรกปลายลิ้นเข้าไปในปากเธอ

ฝ่ามือใหญ่ร้อนฝ่ามือที่ลูบไล้อยู่ข้างลำตัวลากลงไปตามเนินหน้า

ท้องแล้วสอดเข้าไปใต้ขอบกางเกงชั้นในตัวบาง กอบกุ่มและฟอนเฟิ่น เนินเนื้อนุ่มอย่างอ่อนโยน ก่อนจะกรีดปลายนิ้วไปตามรอยแยกแล้ว สะกิดตุ่มที่ไวต่อความรู้สึก

“อ้อ” ฟ้าพราวหายใจหอบกระชั้น สะโพกบิดส่ายตบสนอง สัมผัสจากปลายนิ้ว เมื่อคืนเขาก็ตะต่องเธอแบบนี้ แล้วเขาก็ใจร้าย ทิ้งเธอให้คว้างคว้างอยู่กลางทางเพียงลำพัง ความโกรธที่ถูกปล่อยให้อารมณ์ค้างค้ำเมื่อคืนทำให้ฟ้าพราวเผลอทุบไหล่เขาอย่างแรง

“โกรธอะไรผิว...หือ?” ภูริตลหัวเราะเสียงทุ้มต่ำในลำคอแล้วกดปลายนิ้วแทรกลึกเข้าไปในความอ่อนนุ่ม ได้วนเป็นวงเชื่อมซ้ำชวนให้บ้าคลั่ง เขาบดขยี้ปมเนื้ออ่อนไหวซึ่งซ่อนตัวอยู่ภายในอย่างลึกลับ ที่แม้แต่ตัวเจ้าของก็ยังไม่เคยตะต่องมันมาก่อน

ฟ้าพราวรู้สึกเหมือนจะขาดใจตายให้ได้ ลมหายใจของเธอลึกและขาดเป็นห้วง ความร้อนผ่าวแผ่กระจายอยู่ใต้ผิวหนังทั่วร่าง ยามที่นิ้วแข็งแกร่งขยับเข้าออกเป็นจิ้งหვეร้วเร็ว หญิงสาวก็รู้สึกถึงความแข็งเกร็งของร่างกาย ความเครียดครัดขมวดเกรี้ยวแน่นขึ้นและแน่นขึ้นอยู่ภายในช่องท้อง กล้ามเนื้อภายในส่วนที่ลึกลับที่สุดบีบรัดเป็นจิ้งหვეรุนแรง คุ้หนึ่งเธอก็ระเบิดเสียงกรีดร้องหวานล้ำ พร้อมกับรู้สึกราวกับตัวแตกกระจายออกมาเป็นเศษเสี้ยวนับร้อยพัน ความอัดอั้นที่ค้างค้ำมาตั้งแต่เมื่อคืนหายไปเป็นปลิดทิ้ง เหลือเพียงความสุขชานชนิดที่ไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต

“ไม่ค้างแล้วนะ” เขายิ้มเยาะใส่หน้านัยน์ตาเธอแล้วเช็ดนิ้วที่เปียกชุ่มกับชายเสื้อที่พันอยู่เหนือเนินอก

หญิงสาวอับอายแทบแทรกแผ่นดินหนี เขาร้ายกาจมากที่จับความรู้สึกของเธอได้ ทั้งที่เธอก็คิดว่าเก็บความรู้สึกไว้อย่างมิดชิดที่สุดแล้ว

“ไม่ต้องอายหรอกน่า รอบนี้ผมทำให้คุณหญิงแล้ว รอบหน้า

คุณหญิงก็ทำให้ผมบ้างก็แล้วกัน” เขาพูดพลางดึงชายเสื้อของคนที่ยังนอนหอบสะท้านหมดเรี่ยวแรงลงให้เรียวร้อย เสรีจแล้วขยับตัวไปนั่งพิงผนังโซฟาด้วยท่าทางสบายๆ

“จะให้ฉันทำอะไร” พี่พรารวยันตัวลุกขึ้นนั่ง ก้มหน้าด้วยความอับอาย ยิ่งเห็นบราเซียร์ตกอยู่ที่พื้นก็ยิ่งบั่นหน้าไม่ถูก

“คืนนี้จะบอก” ว่าแล้วก็รวบเอาคนตัวบางให้ขึ้นมา นั่งบนตักโอบกอดเธอไว้หลวมๆ แล้วซุกใช้ใบหน้าเข้ากับซอกคอหอมละมุน หญิงสาวก็ปล่อยให้เขานัวเนียเนื้อตัวเธออย่างอิสระ

“จะทำสัญญาอะไรกับผมก็ว่ามา”

“อย่าใจร้ายกับฉันมากนักได้มั๊ย มีอะไรก็คุยกันดีๆ คุณอยากให้ฉันทำอะไร หรือไม่อยากให้ทำอะไรก็บอก ฉันตั้งใจไว้แล้วว่า จะมาเป็นภรรยาของคุณ คุณก็ช่วยทำตัวเป็นสามีที่น่าอยู่ด้วยหน่อยได้มั๊ย”

คำขอร้องอย่างตรงไปตรงมาทำให้ภuritดลนิ่งเงียบไปพักใหญ่ก่อนตอบเสียงห้วน

“จะพยายามก็แล้วกัน”

พี่พรารวยสบตาสามีผู้แข็งแกร่งแล้วยิ้มให้อย่างอ่อนหวานเป็นครั้งแรก แต่เขารับปากว่าจะ ‘พยายาม’ ก็ถือเป็นการเริ่มต้นชีวิตคู่ที่ดีมากแล้ว

พี่พรารวยอาบน้ำชำระล้างคราบแห่งความสุขที่ได้รับจาก

สามีแล้วแต่งตัวใหม่ด้วยชุดแม็กซี่เดรสสายเดี่ยวสีแดงลายดอกไม้สีขาวเล็กๆ น่ารัก จากนั้นรื้อของออกจากกระเป๋าเดินทางที่นำมณีขึ้นมาให้จากกรุงเทพฯ จัดใส่ตู้เสื้อผ้ารวมกับของภuritดล โดยมีเจ้าแมวอ้วนเดินพันแข้งพันขาอยู่ไม่ห่าง

“เนี่ยเธอ ‘ที่รัก’ ที่คุณหญิงละเมอหาเมื่อเช้า” คนที่นั่งเหยียดขาพิงหัวเตียงมองภรรยาจัดของถ้ามเสียงราบเรียบ

หญิงสาวมองค้อนนิดหนึ่ง เพราะยังไม่หายเคืองที่ถูกเขตรานหน้า
ว่าเป็นผู้หญิงสำส่อน ผ่านผู้ชายมานับไม่ถ้วนเพราะความเข้าใจผิด
ของเขาเอง

“ใช่ ท่านพ่อเพิ่งซื้อให้เป็นของขวัญวันรับปริญญาเมื่อไม่กี่เดือน
นี่เอง”

“เพิ่งเรียนจบ...?”

“ฮือ” ตอบพลางจัดเรียงเครื่องสำอางและเครื่องประดับที่
ยี่ห้อต่างจากต่างประเทศไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งอย่างเป็นระเบียบ

“อายุเท่าไร” เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าหญิงสาวรูปร่างบอบบางที่สูง
เพียงแค่ไหล่เขามีใบหน้าอ่อนวัยมาก ถ้าบอกว่าสักสิบแปดหรือสิบเก้า
เขาก็เชื่อ

“ตอนนี้ยี่สิบเอ็ด แต่เดือนหน้าก็จะยี่สิบสองปีเต็มแล้ว” เธอตอบ
แล้วหันมามองเขาด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตรมากขึ้น “แล้วคุณล่ะ”

“สามสิบ”

“แกจ้ง” พี่พราวพูดเบาๆ กับตัวเองแล้วหันไปจัดของต่อ
แต่ภูริตลได้ยิน เขาลุกพรืดมาสวมกอดเธอไว้แน่นจากทาง
ด้านหลังแล้วพูดเสียงเข้มที่ข้างหู พลังมองสบตาเธอผ่านกระจกเงา
บานใหญ่อย่างดูดน

“แกแล้วไง เป็นผัวคุณหญิงได้ก็แล้วกัน”

“หยาบคายอีกแล้วนะ” หญิงสาวต่อว่าเสียงเบาแล้วพลิกตัวอยู่
ภายในวงแขนแข็งแกร่งเพื่อหันมามองหน้าเขา “เราตกลงกันแล้วไม่ใช่
หรือว่าจะพูดกันดี?”

“แล้วผมพูดไม่ดีกับคุณหญิงตรงไหน” คราวนี้น้ำเสียงของเขา
อ่อนลง ดวงตาสีเข้มก็ลดความแข็งกระด้างลงไปมาก “จะให้ผมพูด
สามีย่างงั้น สามีย่างจี้ ผมพูดไม่ได้หรอก เจ็บปาก”

“ฉันไม่เถียงกับคุณแล้ว อยากพูดอะไรก็พูดไปก็แล้วกัน เอาที่

คุณสบายใจเลย” ว่าแล้วก็ตื่นตัวเองออกจากอ้อมกอดของเขา ก่อน
จะก้มลงอุ้มเจ้าแม่อ้วนไปนั่งที่เตียง

ภูริตลเดินตามไปนั่งข้างๆ มองหน้าแม่อุ้มด้วยสายตาไม่เป็น
มิตรเอาเสียเลย

“ผมไม่ให้ไฉ่แม่อ้วนนี่นอนเตียงเดียวกับเจานะ”

“แต่ฉันต้องนอนกอดที่รักถึงจะนอนหลับ”

“กอดผมแทนก็ได้” เขาบอกหน้าตาเฉย

“หือ?” พี่พรราวเล็กคิ้วมองหน้าเขา “ไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนตรงไหน”

“คุณไม่ได้น่ารักเหมือนที่รัก”

“แต่ผมทำให้คุณหญิงมีความสุขได้มากกว่าไอ้ที่รักหลายเท่า
ก็แล้วกัน อยากรลองอีกมั้ย” ว่าพลางขยับตัวเข้าไปใกล้ วางมือลงบน
ลาดไหล่เล็กเปลือยเปล่าที่มีเพียงสายเล็กๆ ของชุดเดรสพาดผ่าน แล้ว
บิดปลายนิ้วโป้งไปบนลำคออาระหงแผ่วเบาอย่างยั่วเย้า

“นี่คุณ อย่าแก้งสิ” พี่พรราวบอกเสียงสั้น ความวาบหวาม
เล่นวาบไปตามเนื้อตัวราวกับมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน ถ้าจะบอกว่า
เขาหื่นจัด ก็ต้องยอมรับว่าเธอเองก็จุดติดง่ายพอกัน

“เอาจริง ไม่แก้ง” เจ้าของไบหน้าคมคล้ำมนุ่มเข้าไปกระชิบ
เตีอนด้วยเสียงแตกพร่าที่ข้างหูคนตัวเล็ก “เตีอนไว้ก่อนนะว่าผม
เช็กซ์จัดมาก เป็นเมียผมต้องอีด ผมต้องการตอนไหน คุณหญิงก็ต้อง
พร้อมเสมอ”

“ไม่ต้องขู” เธอแอบบิดกล้ำมท้องเขาไปที่หนึ่ง แล้วอุ้มแม่วหนี
ไปยื่นริมหน้าต่าง

เขาหัวเราะเบาๆ แล้วทิ้งตัวลงนอนแผ่บนเตียง

“คุณดิน” พี่พรราวเรียกเขาเสียงเบาอย่างเกรงใจ

“ว่า...?”

“คุณแม่คุณไม่ได้เอาอาหารแมวของที่รักมาให้ด้วย กระบะทรายก็ไม่ได้เอามา ที่นอนก็ไม่มี คุณพาฉันออกไปซื้อหน่อยได้มั๊ย”

ภูริตลถอนหายใจพรี๊ด กลอกตามองเพดาน เขาไม่ถูกชะตา กับเจ้าแมวอ้วนนั้นอย่างแรง แล้วทำไมต้องพาเธอไปซื้อของให้มันด้วย

“เหนื่อย ชี้เกียจขับรถ”

“ถ้าฉันฉันขอขี่มรดกคุณขับไปเองก็ได้”

“รู้ทางหรือ”

ฟ้าพรราวส่ายหน้าจ้อยๆ แล้ววางที่รักไว้บนพื้นข้างหน้าต่างก่อน จะขึ้นมานั่งบนเตียง เขย่าแขนอดอ้อนสามีด้วยความลื้มตัว ซึ่งเป็นกิริยาที่เธอมักจะทำกับท่านพ่อเป็นประจำเวลาที่ต้องการอะไรสักอย่างจากท่าน

“คุณดินพาหญิงไปซื้อของให้ที่รักหน่อยนะคะ นะๆๆ ที่รักกินอาหารคนไม่ได้”

ชายหนุ่มมองหน้าใสๆ ของภรรยาที่โน้มอยู่เหนือใบหน้าเขา แล้วกระตุกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์

“จูบผมก่อนแล้วจะพาไป”

“แกลั้งอีกแล้วนะ” ฟ้าพรราวทำท่าจะไม่ยอม

“งั้นก็ปล่อยให้ที่รักของคุณหญิงหิวไปก็แล้วกัน”

“ใจร้าย” หญิงสาวต่อว่า หน้ามุ่ม

“ผมก็ไม่เคยบอกว่าผมใจดีหรือรักสัตว์ โดยเฉพาะไอ้แมวอ้วนตัวนี้ บอกตรงๆ ไม่ถูกชะตาอย่างแรง” ว่าพลางจะดีดตัวลุกขึ้นนั่ง แต่ถูกฟ้าพรราวใช้มือกดหน้าอกเอาไว้

“เพื่อที่รักของฉัน ฉันยอมจูบคุณก็ได้” ความสัมพันธ์ของเธอ กับเขานับว่าไปไกลกว่าจูบหลายขั้นแล้ว ยอมจูบเขานิดหน่อยเพื่อแมวสุดที่รักคงไม่เป็นไร

“เหอะ! รักมันมากขนาดนั้นเชียรว” ภูริตลแค้นยิ้ม จะว่าเขา

หมั่นได้แมวหรืออิจจาแมวก็คงไม่ผิด “ถามหน่อย แมวกับแมว รักใครมากกว่ากัน”

“ถ้าให้ตอบตามตรง ตอนนี้ฉันรักที่รักมากกว่าคุณ แต่ฉันก็แน่ใจว่าสักวันฉันจะรักคุณได้ เพราะตอนนี้ฉันไม่มีใคร แล้วฉันก็ตั้งใจไว้แล้วว่าชีวิตนี้จะมีสามีแค่คนเดียวก็คือคุณ แล้วคุณล่ะ จะรักฉันได้หรือเปล่า”

หนุ่มชาวไร่ถึงกับอึ้งไปเลย ราชินิกุลสาวผู้สูงศักดิ์หน้าหวานคนนี้พูดจาตรงไปตรงมาเป็นบ้า

“คุณลืมนคนในอดีตของคุณได้หรือยัง” ฟ้าพราวถามเมื่อเห็นว่าเขาเงยบไปนาน

“หมายถึงใคร”

“หม่อมก้อย”

“คุณหญิงรู้เรื่องก้อยด้วยหรือ” เสียงของเขาแผ่วเบาคล้ายจะติดอยู่แคในลำคอ

ฟ้าพราวพยักหน้ารับ “คุณจะลืมนผู้หญิงคนนั้นแล้วรักฉันได้หรือเปล่า”

“ทำไมถามแบบนี้”

“คงไม่แฟร์ ถ้าในขณะที่ฉันพยายามรักคุณ แต่คุณยังรักคนอื่นอยู่”

“มันก็ขึ้นอยู่กับคุณหญิงว่าจะทำให้ผมลืมนก้อยได้หรือเปล่า”

“ฉันจะทำให้คุณลืมนผู้หญิงทุกคนที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิต”

ฟ้าพราวบอกอย่างมุ่งมั่นพลางจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีเข้มของสามีแล้วโน้มใบหน้าลงไปแนบริมฝีปากลงบนริมฝีปากที่มีหนวดเครารกรูปร่างน่ารำคาญ จากตอนแรกที่ตั้งใจจะจูบอย่างอ่อนหวานก็กลายเป็นชะงัก

“ไหนบอกจะจูบ จูบลี” ภูริตลขยับปากคลอเคลียอยู่กับเรียว

ปากนุ่มของภรรยา

“หนดคุณที่มจุมกฉันอะ”

“เรื่องมาก จวบเร็ว จะได้ไปซื้อของกัน”

ฟ้าพรารวกลั่นหายใจแล้วจะจวบเขาให้เสร็จๆ ไป แต่แล้วก็ทนไม่ไหวต้องติดตัวขึ้นมา

“ฮะ...ฮะ...ฮัดซิว!”

ภูริดลยกมือขึ้นตบหน้าผากตัวเองดังแปะ โมเมนต์โรมานซ์ทั้งยับเยิน เขาอุตสาหุ่สำหรับแอบวางแผนไว้ในใจว่าพอเธอจวบเขา แล้วเขาจะตลบหลังทำอะไรที่มากกว่านั้น แต่เขาจะปล่อยเธอไปก่อนก็ได้ เพราะถึงยังงั้วันนี้เธอไม่รอดแน่

รถเอสยูวีสีดำแล่นมาตามถนนสายเล็กที่ราบเรียบผ่าน

ประตูไร่ ‘ภูสรวง’ ออกไป สองข้างทางมองเห็นไร่ชากว้างใหญ่

“ไร้คุณชื่อภูสรวงหรอ” ฟ้าพรารวถามพลางหันหลังกลับไปมองป้ายชื่อไร่ขนาดใหญ่ให้ชัดๆ อีกที “คุณตั้งเองหรือเปล้า”

“ใช่ ถามทำไม” เจ้าของไร่ที่ขับรถอยู่ถามเสียงกระด้าง

“ชื่อเพราะ ความหมายก็ดี”

“รู้หรอว่าแปลว่าอะไร”

“ภูแปลว่า ‘ดิน’ ส่วนสรวงก็แปลว่า ‘ฟ้า’ ึง ตรงกับชื่อของเราสองคนเลย ดินกับฟ้า”

“สองคำนี้แปลได้หลายความหมาย” ภูริดลแย้งหน้าตึง ไม่ชอบใจที่เธอทักทักแปลความหมายเข้าข้างตัวเอง

“ไม่รู้แหละ ฉันชอบความหมายนี้ เหมาะแล้วที่เป็นชื่อไร่ของเรา”

“ของเรา” ชายหนุ่มกระตุกหัวคิ้วเข้าหากันอย่างซึ้งใจ

“ก็คุณบอกเองว่าสามีภรรยาที่เหมือนคนคนเดียวกัน เพราะ

ฉะนั้นไร่ของคุณก็ต้องเป็นไร่ของฉันด้วยสิ”

“กะจะมาสูบสมบัติผมหรือไง”

“ถ้าจะสูบ ฉันไม่เอาแค่ไร่ชานี้หรอก ฉันจะเอาโรงแรมของคุณด้วย โรงแรมหรรษะดับหกดาว ใหญ่ที่สุดในประเทศอีกต่างหาก” ฟ้าพราวแกล้งพูดเล่นไปอย่างนั้นเอง แต่ดูเหมือนคนฟังจะแยกแยะไม่ออก เพราะเขาของขึ้นอีกแล้ว

“ฝันไปเถอะ! อย่างคุณหญิงเป็นแค่คุณนายไร่ชากระຈอกๆ ก็ดีถมไปแล้ว”

ฟ้าพราวเริ่มปรับตัวเข้ากับคนอารมณ์ฉุนเฉียวได้บ้างแล้วจึงไม่สะทกสะท้าน เธอรู้แล้วว่าต่อให้เขาอาละวาดพาดวงพาดงามมากแค่ไหน เขาก็ไม่ทำร้ายเธอ อย่างมากก็แค่พูดจาหยาบคายนโมโหเท่านั้นเอง

หญิงสาวเมื่อจะเถียงกับเขาแล้ว เธอเลิกขวนคุ้ยแล้วมองทิวทัศน์สองข้างทางไปเรื่อยเปื่อย ก่อนจะเอะใจเพราะถนนสายนี้ราบเรียบ ไม่เป็นหลุมเป็นบ่อเหมือนถนนที่เขาพาเธอมาเมื่อคืนนี้เลยสักนิด

“นี่ไม่ใช่ทางที่เรามาเมื่อคืนนี้”

“เมื่อคืนเราเข้าทางหลังไร่ เส้นนี้เป็นถนนหน้าไร่”

“เมื่อคืนคุณแกล้งพาฉันไปทางที่มันลำบากเหวอ” เธอทำเสียงกระเจ้ากระงอดทว่าน่ารักน่าเอ็นดูเหลือเกินในความรู้สึกของคนมอง

“ผมไม่ทำเรื่องไร้สาระแบบนั้นหรอก” เมื่อวานเขาขับรถไปกลับกรุงเทพฯ-เชียงใหม่จะตาย ไม่มีเวลาไปคิดแกล้งใครหรอก “เข้าทางหลังไร่มันเร็วกว่า”

“อ้อเหวอ”

ฟ้าพราวพยักหน้ารับแล้วนั่งเงียบไปพักใหญ่เพราะไม่รู้จะชวนเขาคุยเรื่องอะไรแล้ว เธอเอนหลังฟังเบาแล้วมองท้องฟ้าสีน้ำเงินสดใสที่มีก้อนเมฆรูปทรงแปลกตากระจายตัวประปรายอยู่เบื้องหน้าอย่าง

สบายใจ

“ฟ้าสวยจัง”

ภูริตลหันมามองหญิงสาวข้างตัวที่กำลังจ้องมองท้องฟ้าด้วยรอยยิ้มน่ารักแล้วเปลือยหูกับตัวเองเบาๆ

“สวยมาก”

ภรรยาของเขาสวยมากจริงๆ ยิ่งมองก็ยิ่งสวย

ภูริตลพาฟ้าพรสวมเสื้อของให้ ‘ที่รัก’ ที่ห้างสรรพสินค้าในตัวเมืองเชียงใหม่ ซึ่งมีร้านขายของใช้สำหรับแมวโดยเฉพาะ หญิงสาวเลือกซื้อของอย่างเพลิดเพลินจนลืมระวังตัว เดินสะดุดเกือบหกล้มหน้าคะมำ โชคดีที่สามีซึ่งคอยหิ้วตะกร้าใส่ของเดินตามหลังคว้าเอวไว้ได้ทันก่อนเธอจะเจ็บตัว

“ระวังหน่อยสิ” คนเป็นสามีดูเสียงเข้ม

ฟ้าพรวอกก็มองทำตัวเอง เห็นว่าเชือกกรองเท้าผ้าใบหลุดจึงก้มลงจะผูกเชือกกรองเท้าใหม่ แต่ภูริตลจับไหล่เธอให้เงยหน้าขึ้นมาแล้วย่อตัวลงผูกเชือกกรองเท้าให้ พลังส่งสายตาดูต้นไม้ยังชายแก่หัวล้านลงพุงที่แอบมองภรรยาของเขาอยู่ที่มุมหนึ่ง ชายแก่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วเดินหลบออกไป

ภูริตลยึดตัวขึ้นแล้วถอดเสื้อแจ็กเก็ตยีนของตัวเองออกมาคลุมไหล่ให้ฟ้าพรวอก ก่อนดึงสลิปเสื้อเข้ามาชิดกัน ปกปิดเนื้อหนังเธอไว้ทั้งตัว

“วันหลังห้ามใส่แล้วนะชุดสายเดี่ยวเปิดหน้าเปิดหลังแบบนี้ คอเสื้อก็กว้าง จะก้มก็ระวังด้วย หรือว่าเป็นพวกชอบโชว์”

“จะบ้าเหรอก” เธอทำหน้างำใส่เขา “เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องดุเลย แล้วชุดนี้ก็ได้ไปสักหน่อย ปกติฉันก็แต่งตัวแบบนี้อยู่แล้ว ท่านพ่อไม่เห็นว่าจะอะไรเลย”

“พอไม่ว่า แต่ตัวไม่ชอบ” เขาดูเสียงแข็งจนพนักงานในร้านแอบ
ทำหน้าสงสารฟ้าพราว “แล้วนี่ได้ของครบหรือยัง”

“ครบแล้ว คุณไปหาที่นั่งรอข้างนอกก็ได้ ฉันจ่ายเงินเสร็จแล้ว
จะตามออกไป” ฟ้าพราวหยิบตะกร้าที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมาแล้วเดินไป
ยังเคาน์เตอร์คิดเงิน รอจนพนักงานสแกนบาร์โค้ดครบทุกชิ้นแล้วแจ้ง
ยอดเงินที่ต้องชำระ จึงยื่นบัตรเครดิตให้

“บัตรถูกระงับนะคะ รูดไม่ได้” พนักงานส่งบัตรเครดิตคืนให้

“งั้นลองใบนี้จะคะ” ฟ้าพราวส่งบัตรเครดิตอีกใบให้

“ใบนี้ก็รูดไม่ได้เหมือนกันคะ”

“ลองอีกใบนะคะ ใบนี้เป็นบัตรเดบิต รูดได้แน่นอน”

พนักงานรับบัตรไปเสียบกับเครื่องรูดบัตรแล้วถอดออกมาส่ง
คืนให้ “ยอดเงินคงเหลือในบัตรไม่พอชำระค่าสินค้าคะ”

“อ้าว...เหวอคะ” ฟ้าพราวเริ่มหน้าชาด้วยความอับอาย เกิดมา
ไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน “เท่าไรนะคะ ฉันจ่ายเงินสดก็ได้”

“สี่พันเก้าร้อยสี่สิบบาทคะ”

หญิงสาวเปิดกระเป๋าเงินดูแล้วทำหน้าที่จ่ายสนิท เพราะมีเงินสด
ติดกระเป๋าอยู่แค่ห้าร้อยกว่าบาท “เงินไม่พอ ฉันขอคืนของก็แล้วกัน
นะคะ ขอโทษด้วยที่ทำให้เสียเวลา”

“ไม่เป็นไรคะ” พนักงานตอบรับด้วยรอยยิ้มแล้วเตรียมขนของ
ไปเก็บ แต่ทันใดนั้นเสียงเข้มๆ ของภูริดลก็ดังขึ้น

“เอาทั้งหมดนั่นแหละ ใส่ถุงเลย” หนุ่มชาวไร่ยื่นบัตรเครดิตแบบ
ที่พนักงานมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นบัตรเอกสิทธิ์เฉพาะ ‘คนรวย’ ผู้ที่
จะถือบัตรระดับนี้ได้ต้องมีเงินในบัญชีขั้นต่ำสองร้อยล้านบาท

“รับไปสิ” ภูริดลย้ำเสียงหนักเมื่อเห็นพนักงานเอาแต่มองหน้า
เขาสลับกับบัตรเครดิตในมืออย่างไม่แน่ใจว่าเขาเป็นเจ้าของบัตรจริง
หรือไม่ จะให้พนักงานไวใจได้อย่างไร ในเมื่อการแต่งตัวและหมวดครา

รกรุงรังบนหน้าของเขาไม่บ่งบอกความเป็นเศรษฐีเลยสักนิด

“คะๆ” พนักงานรับบัตรไปรูดแล้วส่งบัตรคืนพร้อมกับสลีปให้
ภูริตลเซ็น จากนั้นส่งถุงของทั้งหมดให้ชายหนุ่มอย่างนอบน้อมเพราะ
เกรงใจเงินในบัญชีของเขา

ปกติถ้าไม่จำเป็น ภูริตลจะไม่ยอมใช้บัตรเครดิตไปนี้เลย
แต่วันนี้เขาอยากลองใจภรรยาผู้สูงศักดิ์ ว่าถ้าเห็นเงินของเขาแล้วจะ
ตาวาวขนาดไหน แต่เธอไม่สนใจเลยสักนิด แถมยังบอกว่าจะคืนเงิน
ค่าซื้อของให้เขาอีก

“ฉันจะโทร. ไปถามท่านพ่อว่าทำไมบัตรเครดิตรูดไม่ได้ เพราะ
บัตรสองใบนี้เป็นบัตรเสริมของท่านพ่อ ถ้าเคลียร์เรียบร้อยแล้วฉันจะ
คืนเงินให้คุณนะ” ฟ้าพราวหยุดคิดนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ “ฉันขอเงิน
ท่านพ่อมาใช้หนี้คุณก่อนดีกว่า ไม่อยากมีอะไรติดค้างกัน”

“ไม่ต้อง” คนที่หิ้วของใช้แมวเต็มสองมือบอกเสียงกระด้าง “เงิน
ที่พ่อคุณมีอยู่ตอนนี้ก็เงินผมทั้งนั้น คุณจะเอาเงินผมมาใช้หนี้ผมเนี่ยนะ
ใช้ตาตุ่มคิดเหวอ”

“แต่ฉันเกรงใจคุณ ไม่อยากใช้เงินคุณ”

“เอาเป็นว่าของทั้งหมดนี้ผมซื้อให้ไอ้แมวอ้วนนั่นก็แล้วกัน ไม่ได้
ซื้อให้คุณหญิง”

“ยังไงฉันก็เกรงใจคุณอยู่ดี” ฟ้าพราวบอกเสียงเบาอ้อมแอ้มด้วย
ความเกรงใจมากจริงๆ

“อย่าเรื่องมาก น่ารำคาญ จะซื้ออะไรอีกมั๊ย”

“ไม่ซื้อแล้ว ไม่มีเงิน”

“คุณหญิงไม่มี แต่ผัวคุณหญิงมี อยากได้อะไรก็ไปเลือกเอา ผม
จ่ายให้เอง”

ฟ้าพราวได้ยินแล้วปรี๊ด เลือดขึ้นหน้า เธอทำเอวสองข้าง เงย

หน้ามองเขาท่าทางขึงขัง

“ไม่ต้องมาอวดรวยกับฉันเลยนะ เงินมันห่างายนักหรือไง คุณต้องเก็บใบซากิ์ไปถึงจะได้เงินแต่ละบาท หรือว่าสมองไหลไปอยู่ที่ตาดุ่มหมดแล้วเลยคิดไม่ได้”

“ด่าผมเหวอ” ภูริดลอยากจะขยี้คนตัวเล็กให้จมเขี้ยว แสบนักนะที่เอาคำพูดของเขามาย้อนด่าเขา และที่สำคัญ เกิดมาเขาไม่เคยโดนผู้หญิงด่าเรื่องที่จะซื้อของให้มาก่อนเลย ที่ผ่านมามีแต่คนออกอ้อนอยากได้นู่น อยากได้นี้จากเขาทั้งนั้น

“ไอ้! ฉันด่าคุณ อย่ามาทำตัวรวยไร้สาระ ฉันไม่ชอบ”

“โอเคๆ ถ้าไม่ซื้ออะไรแล้วก็กลับ”

หญิงสาวเดินไปได้สองก้าวก็หันหลังกลับมาขออนุญาตสามี
“ขอซื้อของในซูเปอร์หน่อยได้มั๊ย ตู้เย็นที่บ้านไม่มีอะไรเหลือเลย”

“ไปสิ” เขาตอบแล้วก็เดินนำหน้าพาไปยังซูเปอร์มาร์เกต

“คุณชอบกินอะไร ฉันจะได้ซื้อไปทำให้กินลูก” คนเดินตามถามอย่างใส่ใจ

“ผมกินได้หมด ซื้อของที่คุณหญิงชอบไปก็แล้วกัน”

“ไม่ได้สิ อยู่ด้วยกัน กินด้วยกัน จะซื้อแต่ของที่ฉันชอบกินคนเดียวได้ยังไง คุณชอบกินอะไร บอกมาให้ไว อย่าเรื่องมาก”

ภูริดลยอมบอกรายการอาหารที่ตัวเองชอบเพราะราคาญคนพูดมาก ส่วนฟ้าพรากก็ตั้งใจฟังพร้อมกับหยิบสมาร์ตโฟนออกมากดบันทึกรายการตามที่เขาบอกไปด้วยกันลื้ม แล้วสุดท้ายของกินทั้งหมดทั้งที่หญิงสาวหยิบมาเต็มรถก็มีแต่ของชอบของสามีทั้งนั้น